

ВОДЕН ОТ ДУХА, ЖИВЕЕЙКИ ПО ПЪТЯ НА КРЪСТА

Уинстън Нюнс

Предговор от Бени Хин

Д-р Уинстън Нюнс, опитен пастор, учител и проповедник повече от шестдесет години, както споделя Бени Хин, цял живот помага на другите да вникнат в Божието слово и да открият Божия път. Той предава своите познания на няколко поколения изпълнени с Духа проповедници, учители и миряни.

Страниците на първия му сборник, “Воден от Духа”, са изпълнени с изключителна мъдрост по отношение на различни теми, свързани с практическия християнски живот. Приемете истините и прозренията на д-р Нюнс, които ще променят и обогатят живота ви с Учителя.

Тази книга, чието съдържание, според Дансън Корнуел (писател и библейски учител), надвишава страниците и, може да ви помогне да откриете нещо полезно за себе си, независимо от етапа на духовното ви развитие. Млади и стари в еднаква степен ще открият тук един оазис от Божии принципи, които ще устоят на времето.

Може би истините, изпълващи тези страници, ще ви вдъхновят за един по-дълбок и по-пълноценен живот с Господа. Може би тези библейски прозрения ще се превърнат в съкровище, което ще се предава в семейството ви от поколение на поколение.

Рецензии

За тези близо четиридесет години, през които познавам п-р Уинстън Нюнс, многократно съм се удивлявал на способността му да концентрира велики истини в няколко кратки изречения. Тази книга е пример за изключителното му умение да общува. Истинското и съдържание надвишава значително страниците и и, докато я четете, тя ще помогне на сърцето ви да израсне.

Дансън Корнуел, писател и библейски учител

За мен д-р Уинстън Нюнс е светъл пример за един истински Божий човек. Неговата изкусна, вдъхновена от Святия Дух способност да прокламира мощното Божие слово е изключително ценна. Често съм го слушал да проповядва и, независимо дали това е било на живо или на запис, знам, че съм бил свидетел на служение с апостолска сила.

Дейвид Маинс, президент на “Crossroads Christian Communications, Inc.”
Host 100 Huntley Street

Посвещение

Тази книга е посветена на моята скъпа съпруга, Хилда Ребека, с която сме заедно вече шестдесет години. Тя е и за слава на Бога, за да бъде провъзгласено името на Исуса Христа до краищата на земята за спасение на цялото човечество.

Благодарности

Сърдечно благодаря на Лари Кийфаувер, Рон Маинс, Донна Бойчък, Джо и Джанет Юнич и Сандра Гуудерман за тяхната консултантска и редакторска работа при подготовката и написването на тази книга.

Предисловие

Д-р Уинстън Нюнс е Божий човек, който цял живот помага на другите да вникнат в Божието слово и да разберат Божия път. Още от първите ми дни с Господа, д-р Нюнс е изработил в живота ми голямо разбиране. Уникалната му способност като библейски учител да обединява мъдрост и знание, го е направила деен прокламатор на библейските принципи. Независимо, че не съм имал честта да посещавам библейския колеж, систематичният подход за индуктивно изучаване на Библията на д-р Нюнс го компенсираше, сякаш ходех в библейско училище. Всеки път, когато слушах негово поучение, получавах много и познанията ми за Словото и Святия Дух нараснаха значително.

Примерът, който той дава с живота си, като верен Божий служител цели шестдесет години, е истинско превъплъщение на 2 Тим. 2:15, което гласи: “Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината.”

“Воден от Духа” е колекция от разсъжденията и прозренията на д-р Нюнс относно някои духовни въпроси. Може би истините, изпълващи страниците на тази книга, ще докоснат и променят и вашия живот с Господа, за да се наслаждавате на един по-дълбок и пълноценен живот с Христа.

Бени Хин
Октомври 1998г.

Уинстън Нюнс – кратка биография

Д-р Нюнс е роден на 12 ноември 1912г. на един от Антилските острови, о. Тринидад, близо до бреговете на Венецуела, Южна Америка. Баща му, Алберто Антонио Нюнс, служел като офицер на Британското правителство. По вероизповедание Алберто бил презвитерианец. Той се оженил за Джеорджиана Агнес Фит, която посещавала епископална църква. Независимо, че Уинстън бил кръстен като презвитерианец, семейството му посещавало епископална църква, защото по онова време в града им нямало презвитерианска.

През 1925г. две жени, завършили Nyach College под ръководството на А. Б. Симсън, водели някои от младежките събрания, посещавани от Уинстън. Една четвъртък вечер той излязъл напред и приел Христос за свой Господ и Спасител.

Призван от Бога в служение, през 1933г. Уинстън Нюнс завършва “Canadian Pentecostal Bible College”, повлиян от поучението на д-р Дж. Е. Парди. На следващата година бива ръкоположен от “Pentecostal Assemblies of Canada” от п-р А. Г. Уърд (баща на К. К. Уърд).

Окуражен от п-р Парди, Уинстън Нюнс започва своето служение като учител и проповедник в САЩ и Канада.

През 1934г. Уинстън водел хвалението по време на лагер в Саскачеван. Там среща една млада пианистка, Хилда Класен, която помолил да изпрати до вкъщи. С високи точета, Хилда изминала заедно с Уинстън няколкото мили до дома си и това поставило началото на едно четиригодишно приятелство, което през 1938г. прераснало в брак. По време на написването на тази книга, те са семейство за Божия слава повече от шестдесет години. През цялото това време госпожа Нюнс служи заедно със своя съпруг, изминавайки хиляди мили, подкрепяйки го в молитва и допълвайки неговото служение с дарбата си на пианист.

Уинстън и Хилда Нюнс служат в Канада по отделно от 1934г. до 1938г. След сватбата им, тяхното служение се развива и в САЩ, по-конкретно във Вашингтон и Калифорния. Когато по време на няколко специални богослужения в Уинипег, Канада, п-р Нюнс споделя амвона с един млад, изграждащ се проповедник на име Били Греам, двамата с Хилда усещат необходимост да проповядват на младите хора в цяла Америка.

След кратък период на пастируване в Такота, Вашингтон, и Саскачеван, Канада, през 1957г. семейство Нюнс са поканени в Торонто като пастори на една новоформирана църква в сърцето на града, която в последствие значително се разраства. Във “Faith Temple” те служат над четиридесет и една години, като помагат на много млади хора в служението им.

Уинстън и Хилда Нюнс са родители на двама сина: Боб и Джим, които служат като пастори и проповедници в САЩ. Те имат трима внука и четирима правнука, които изпълват с радост живота им.

Уинстън Нюнс е проповядвал на евангелизаторски събрания, лагери, конхеренции и големи харизматични събрания, като например “Charismatic Conference” в Канзас сити, “Duquesne University Charismatic Conference” и “The Jesus rallies” в Канада и Съединените щати, които са посещавани от хиляди хора. Той е работил и като секретар на “Elim U. S.” и вицепрезидент на “Elim Canada”.

Д-р Нюнс е своего рода апостол за изпълнените с Духа вярващи десетилетия наред. Той е служил и като президент на “Metropolitan Toronto Chapter of the Pentecostal Fellowship of North America” и като координатор на “Metropolitan Toronto Charismatic Fellowship” в Торонто.

Страниците, които следват са изпълнени с пророческа мъдрост, относно различни духовни въпроси. Като проповедник, пастор, библейски учител и помазан Божий слуга, Уинстън Нюнс е предал своите откровения на няколко поколения проповедници, учители и миряни. Може би истините, изпълващи тези страници, ще ви вдъхновят за едно по-дълбоко и по-пълноценно общение с Господа.

Нищо за печелене, нищо за губене

Когато преди повече от четиридесет години за пръв път дойдох в Торонто, Господ ми каза, че хората, които ще използва в това последно изливане на Святия Дух, ще бъдат онези, които нито имат какво да спечелят, нито какво да загубят. Щом

притежаваме нещо, ние ще се борим да не го загубим. А щом смятаме, че можем да спечелим нещо, ще минем през всичко и всички, за да го получим.

Но Бог се нуждае от хора, които имат само една цел: да прославят Него. В крайна сметка ние не сме свои си. Апостол Павел пише: “Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си.” (1 Коринтяни 6:19). Затова, ако спечелим нещо, за нас то няма да е печалба, а ако се провалим няма да е загуба. Независимо какво става в живота ни, ако принадлежим на Бога, то ще бъде Негов провал, Негова загуба, Негова печалба.

Мнозина смятат, че трябва да постим по деветдесет дни, да се молим години и да правим големи дарения, за да може Бог да ни използва. Помислете тогава над моята история.

Не много отдавна, без да се интересувам от чужди работи, си почивах в стаята си, когато Бени Хин ми позвъни с поканата да направим заедно няколко телевизионни предавания. От този момент се наложи да водя конференциите му в Торонто, да проповядвам в църквата му в Орландо, Флорида, да летя до Лос Анджелис, за да говоря пред 2.000 пастори. След това с Бени се появихме по ТВН. А сега, на осемдесет и шест години пиша първата си книга.

С други думи, аз правех това, което правеше и Мойсей. Помните ли? Нима той пости четиридесет дни в пустинята? Не. Когато Бог го призова, той пасеше овце. Савел от Тарс пък бе на път за Дамаск, когато Бог го призова. Да не би той да се моли и да плака пред Бога за благословение? Не. В Деяния 9:1 се казва, че Савел “дишаше заплашване и убийство против Господните ученици”.

Нека изясним – смятате, че всеки трябва да има някаква заслуга? Да, но, когато Бог призова Мойсей, той не вършеше нищо религиозно. Павел пък бе тръгнал да убива Божиите люде, но въпреки това Бог избра именно него за осъществяване на много от Своите цели. Следователно, независимо какво печелим или губим, независимо за колко духовни се смятаме, всичко зависи от Божията воля.

Послушанието е по-приемливо от жертвата

Библията казва, че “послушанието е по-приемливо от жертвата” (1 Царе 15:22). Днес, когато дойдат кофичките за дискоса, често си казваме: “Просто дай това, което Господ те нуди да дадеш.” Но, въпреки всичко, когато направим това, което Бог ни казва, може и да не усетим въодушевление. Затова често даваме повече от това, което Бог ни е говорил, за да почувстваме задоволство. Именно поради тази причина в Писанията се казва, че послушанието е по-важно от жертвата.

В моята почти седемдесет годишна практика като пастор и проповедник, никога не съм молил църква да дава, жертвайки. Ще попитате защо? Защото има нещо по-добро от жертвата. След като Бог е каза, че послушанието е повече от жертвата и ви каже да дадете 10 лева, вие колко ще дадете? Петнадесет? Пет? Всички знаем, че, ако дадете пет, ще сбъркате. Но знаете ли, че, ако дадете петнадесет, грешката ви ще е не по-малка?

И дадем повече, и да дадем по-малко – и двете са акт на непокорство. От Божиите люде трябва да струи покорство, а не жертва.

Христос във вас

Апостол Павел пише: “Аз бях между вас, страхувах се и много треперех. И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Духа и от сила; за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила” (1 Коринтяни 2:3-5).

Мнозина са ми казвали колко ценят мъдростта ми. Знаете ли кой е моята мъдрост? Една лесна за произнасяне дума: И-С-У-С! Исус Христос е мъдрост и сила от Бога. Затова, когато молите Святия Дух: “Дай ми повече мъдрост!”, Той ще ви дава повече от Христос. Когато кажете: “Искам животът на Бога да бъде изявен в мен!”, Той ще ви дава Исус Христос.

Бог ни дава Исус Христос не само, за да отмахне греховете ни и да ни отведе на небето, но и за да бъде Онзи, чрез Когото Бог живее на земята. Той каза: “Ще се вселя между тях и между тях ще ходя” (2 Коринтяни 6:16). Когато вървим по пътя, Бог иска да върви в нас. Когато живеем по двадесет и четири часа в денонощие, Той иска да живее в нас двадесет и четири часа. Ето защо, когато просякът искаше пари, апостол Петър му каза: “Сребро и злато аз нямам; но, каквото имам, това ти давам” (Деяния 3:6). Какво имаше той? Имаше живот в Бога, присъствието на Бога, помазанието на Бога, способността на Бога и Неговата мъдрост. Апостол Петър сподели всичко това с хромия и той бе изцерен. А, когато Синедриона попитаха Петър за изцерението, той отвърна: “Чрез името на Исуса Христа Назарянина, Когото вие разпнахте, Когото Бог възкреси от мъртвите, чрез това име тоя човек стои пред вас здрав” (Деяния 4:10).

Петър и Йоан се обърнаха към човека с думите: “Погледни ни!”, но това, което трябваше да кажат бе: “Погледни на Исус!” Къде живее днес Христос? “... Христос между вас, надеждата на славата” (Колосяни 1:27).

Божие време

Жените често питат: “Мъже, какво ви има?” Поради връзката ми с “Women’s Aglow” в Канада, често питам жените: “Жени, какво ви има?” В Едемската градина Бог каза на Сатана, че семето (потомъкът) на Ева “ще му нарани главата”(Битие 3:15). А в Исая 7:14 се казва: “Ето, девица ще зачне и ще роди син, и ще го нарече Емануил”. Защо бяха нужни цели 4.000 години, за да се намери една девица? Жени, какво ви има?

Отговорът е – нищо! Божието точно време няма нищо общо с хората. То зависи само от това, “когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона” (Галатяни 4:4). Съгласуването при Бога е не само съгласуване на волята и желанията Му, но също така и на Неговото точно време.

Всичко при Бога си има своето време. Да вземем например Захарий и Елисавета, които се молеха за дете дълги години. Когато спряха да се надяват, ангел се яви на Захарий и му яви, че ще има син. Както виждате, Бог може и да изчака до момента, в който ще сме готови да се откажем, за да каже: “А сега Аз ще го извърша!”

Обърнете внимание на Йоан Кръстител, техният син, който се роди шест месеца преди Исус. Нима това не беше съвършено синхронизиране? Йоан Кръстител започна своето служение в пустинята, подготвяйки пътя за Господа. Ако се беше родил сто години по-рано, той не би могъл да извърши това, което Бог го бе призвал да извърши.

Позволете да ви разкажа за баща си. Той се оженил за майка ми, когато бил на тридесет и две години. Може би по онова време вече е мислел, че ще бъде лишен от

пълноценен семеен живот. Но независимо от това, шестдесет и пет години по-късно моите родители все още бяха щастливо семейство. Те не пропуснаха нищо! Не пришпорвайте Божието време!

И така, за всичко в живота ни си има точно време. В 1934г. аз и годеницата ми решихме да се оженим. През следващите четири години бях затворнически свещеник и непрекъснато пътувах по суша и море. Най-накрая, след четири години ние се оженихме. Можете ли да си представите? Четири години, за да се ожениш! Тази година ние отпразнувахме шестдесетата годишнина от сватбата си. Божието време винаги е точно.

Забелязали ли сте, че за един ден са необходими двадесет и четири часа? Независимо от това какви усилия полагаме, за да се изпълни седмицата са необходими дори дни. Забелязали ли сте, че за една секунда са необходими цели шестдесет секунди? Искате ли да ги ускорите? Бог е установил времето във вселената. Това е много, много важно. Бог е определил и деня, когато Човешкият Син ще се върне. Знаете ли защо не е дошъл все още? Според някои причината за това е, че не сме готови. Но това не е вярно. Просто не Му е дошло времето. Има един определен ден, в който Той ще дойде и това няма нищо общо с факта дали сме готови или не, дали сме живи или не, дали сме спасени или не.

Спомням си за една книга, писана преди години, според която Христос трябваше да дойде през септември тази година в точно определен момент. Познайте какво ме попита жена ми в единадесет часа на въпросната вечер: “Според кое време трябва да дойде Исус, източно или западно?” Ако сте отвъд океана или в друга страна, знаете, че времето е различно от това във вашата страна. Когато на едно място е вторник, на друго може да е сряда. Когато на едно място часът е десет, ще има друго, на което ще е един. Въпросът не е в деня и часа, който е общ за всички, а в деня и часа лично за нас. Ние трябва да сме готови за Неговото идване по всяко време, защото в Библията се казва, че не знаем нито деня, нито часа (Матей 24:36).

Една от причините понякога Бог да забавя отговора на молитвите ни е, защото отговорите идват на определеното от Него, а не от нас време. Обърнете внимание колко пъти Исус мина покрай хромия, който всеки ден седеше ред Красни врата. Защо не го изцери? Защото Божията цел бе използва Петър и Йоан за това, като свидетелство за Синедриона и израилтяните след смъртта и възкресението на Христа. Помните ли думите, с които Апостол Петър се обърна към хромия? Той му каза: “Погледни ни!” (Деяния 3:4). Петър олицетворяваше живия, възкръснал Христос. Когато Синедрионът го призова, той им зададе следния въпрос: “Какво направихте?” и продължи: “Знаете ли Исус, Когото разпнахте? Бог Го възкреси от мъртвите. Днес Той е жив, а това е доказателство за Неговото присъствие”. Затова трябва да се съобразяваме с Божието време, поради Неговата цел и за Негова слава.

Очаквайки отговора на молитвите си, ние трябва да изпитваме сърцата и умовете си и да молим Бога за специална милост, от която се нуждаем докато чакаме. Обърнете внимание на случката с Лазар. Той бе мъртъв от четири дни. Сърцата на сестрите му бяха съкрушени. Защо Исус не изцери Лазар веднага, след като чу за болестта му? Защото неговото възкресение, по отношение на Божията воля и време, бе различно от това на сина на вдовицата, например. Всички знаеха, че Лазар бе мъртъв и то цели четири дни. Това възкресение показва Божията сила по Неговата воля и време. Не нашето време е важно, а точното Божие време.

Най-големият ни враг

Бог ни освободи не само от греха, но и от най-големия ни враг. Много хора смятат, че най-големият им враг е дяволът, в действителност, обаче, ние виждаме най-големия си враг в огледалото всяка сутрин.

Един стих от Книгата на пророк Еремия гласи: “Дяволът е измамлив повече от всичко, и е страшно болен; кой може да го познае?” Не това гласи стихът, нали? А какво пише тогава? Пише, че измамливо е сърцето. “А, не! Не и моето сърце!”, ще кажете.

Еремия 17:9 гласи: “Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае?” Да, естествено, че дяволът е болен, в това няма съмнение, но проблемът се крие в болното сърце, което отвърща на болния Сатана. Затова молитвата ни трябва да бъде: “Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мене” (Псалм 51:10).

Молитвите, с които се молах

Искам да ви споделя някои молитви, с които се молах през годините.

През 1937г. се молах Бог да ми даде дарба изцеление, но само при условие, че още сто проповедника ще получат тази дарба заедно с мен. По онова време хората с изцерителна дарба бяха много малко. Аз се молах така: “Боже, не я искам, освен ако още сто проповедника не я получат!”

Тогава, обаче, разбрах, че, ако сто проповедника в Торонто получат дарбата изцеление, повечето хора ще умрат преди да успеят да се доберат до тях за молитва. Цялото Тяло Христово трябва да притежава изцерителна дарба, за да може да посрещне нуждите на болните. Какво каза Исус? “И тия знамения ще придружават повярвалите” (Марк 16:17). Знаменията придружават не само проповедниците, те придружават повярвалите.

Следващата година молах Бога преди идването на Христос да спаси 100 милиона души. Тогава населението на Земята беше по-малко от 2 милиарда. След като се помолих, се извиних: “Боже, прости ми, поисках прекалено много!” Но Неговият отговор беше: “Той може да направи несравнимо повече, отколкото искаме или мислим” (Ефесяни 3:20).

Другите две мои молитви по онова време бяха: “Боже, използвай ме!”, а веднага след това: “Боже, не ме използвай!” Ще попитате защо се молах именно така. Защото колкото повече се изкачваме в йерархията, от толкова по-високо падаме. Всички сме се сблъскали с това. Когато Бог ни използва, ние започваме да се чувстваме важни, “скромно важни”. Започваме да се мислим за по-духовни от другите, например: “Аз постих четиридесет и един дни, а той само четиридесет, следователно аз съм по-духовен.” или “Аз давам петнадесет процента от приходите си, а другите само десет.”, или “Аз се моля по цяла нощ, а другите само по два часа.” Схващате ли мисълта ми?

Независимо какво правим, то не ни прави по-духовни, това го дължим единствено на Божията милост и благодат. Бог използва този, когото поиска, Той използва дори осела на Валаам, като говори чрез него; използва и първосвещеникът Кайфа да пророкува за Исусовата смърт; използва и цар Саул, който също пророкува. Затова не мислете, че сте важни, само защото Бог ви използва.

Има хора, които ме смятат за циник. Аз не съм циник, просто съм виждал мнозина да пророкуват, които след това си мислят: “Алелуя! Бог ме използва!” Чакайте, чакайте! Единствено поради Неговата милост и благодат някой от нас може да бъде използван от Бога. Ето защо първо се молах: “Боже, използвай ме!”, а след това: “Боже, не ме използвай!” Когато сме използвани от Бога, може да нарасне нашата гордост. Трябва да знаем, че това да сме използвани от Бога, води след себе си изкушения, на които трябва да устоим.

Друга молитва, с която се молах беше: “О, Боже, изпрати съживление!”, но след това: “Боже, не изпращай съживление!” Ще попитате защо. Защото всеки път, когато дойде съживление, хората започват да преследват собствените си амбиции, като в следствие на това се раждат нови деноминации, проповедниците се мислят за важни, а някои натрупват доста пари, които е трябвало да се използват за някакво служение. То ест заедно със съживлението идват и провалите на хората. Ето защо се молах: “Боже, не изпращай съживление!”

Бог ми откри, че нашата защита от човешките ни амбиции и гордост по време на съживление е страхът от Господа. Когато Бог действа, някои се втурват към печелившата страна и използват съживлението за своето собствено погубление. В Деяния 5:13 се казва, че, когато в първата църква Божият Дух се движеше мощно, “от другите никой не смееше да се присъедини към тях”. Защо? Защото голям страх от Бога обзе цялата църква (Деяния 5:11) и ги пазеше да не приемат Божието присъствие лекомислено. Страхът от Бога трябва да съпътства съживлението.

Добър успех

Хайде заедно да завършим този цитат от Исус Навиев 1:8: “Тая книга на закона да се не отдалечава от...” От какво? От библиотеката ви? От главата ви? Не, Исус Навиев 1:8 гласи: “Тая книга на закона да се не отдалечава от устата ти.”

Веднъж един служител ми каза, че не е срещал човек с по-големи познания върху Библията от мен. На репликата му, че съм “ходеща Библия” отвърнах, че освен това познавам и автора и. Той познава съдържанието и много по-добре от мен, но моля ви, не го казвайте на никого, защото бих искал аз да остана на върха. Истина е, обаче, че и дяволът може да цитира Библията по-добре от мен.

Следващия път, когато решите, че знаете нещо, си спомнете, че някой знае повече. Ще кажете: “Бог говори чрез Давид!” Да, но Той говори и чрез осел! Затова не се хвалете с това, което Бог е направил в или чрез вас.

Ще попитате защо е толкова важно да пазим “книгата на закона в сърцето си”. Защото “онова, което препълва сърцето, говорят устата” (Матей 12:34).

Стихът продължава: “... но размишлявай върху нея...” Кога? Вероятно в неделя сутрин, защото вечер сме твърде заети. А може би вечер на сбирките за изучаване на Библията? Не, в Исус Навиев 1:8 четем: “... но да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според всичко...” Всичко!? “Не всичко!”, може да възразите! “Хората се фанатизират. Не е необходимо да се престараваме.” Но Словото казва: “Всичко!” “... всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще напредваш в пътя си, и тогава ще имаш добър успех.”

Добър успех, а не като този на “кралю на рок-енд-рола”, който беше петдесетно момче с жар и талант, но умря от свръхдоза. Ето накъде води светският успех. Забелязали ли сте, че много хора, които имат светски успех, умират от наркотици, алкохол и така нататък? Това ли означава “добър успех”?

Нека опитаме пак да завършим стиха: “Тая книга на закона да се не отдалечава от устата; но да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще напредваш в пътя си, и тогава ще имаш добър успех.”

Забравете как светът дефинира или постига успеха. Единственият добър успех е вкоренен в Божието слово. Той не унищожава нито вас, нито ближните ви.

Молитва в тайно

Бях отседнал в дома на един проповедник. Неговата снаха ни гостува през деня и преди да си тръгне ми каза: “Цял ден бях тук, но нито веднъж не те чух да се молиш.” А аз и отвърнах: “Може да живееш с мен сто години и никога да не ме чуеш да се моля. Не се моли за пред хората, но не се моли и да ме видиш да се моля!”

В действителност аз се моля непрекъснато. Събуждам се рано и се моля в леглото; моля се, когато се бръсна; моля се по време на сутрешната си разходка; моля се, когато шофирам. Това не е някакъв религиозен акт, а непрекъснато общение с Отец. Ако другите ви видят да се молите, вече сте получили своята награда. Молете се в тайно и Бог ще ви възнагради.

“А, ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който е в тайно, ще ти въздаде (на яве)” (Матей 6:6).

Нечестие

Псалм 1:1 гласи: “Блажен оня човек, който не ходи по съвета на нечестивите.” Вероятно се питате, защо това е написано в Библията. Няма начин в този свят някой от нас да ходи по съвета на нечестивите, нали?

Знаете ли какво означава думата “нечестие”? Това е да сте си купили кола или къща, без да сте се молили предварително. Нечестие е и да отидете на почивка във Флорида и да посетите събрание на Бени Хин, като не сте се молили за това. Нечестие е да се ожените, без да сте се допитали до Бога, просто защото сте се влюбили. В края на краищата трябва ли Бог да се бърка в любовта на живота ви? Нечестие е не само порочността и отхвърлянето на Бога, но и това да оставим Бог извън нашето ежедневие. В Библията ще откриете следния стих: “Безумният рече в сърцето си: Няма Бог!” (Псалм 53:1). Обърнете внимание, че тук “няма” е в курсив и следователно не означава това, което е в оригинала. Какво в такъв случай казва безумният на Бога? “Не!” А защо Му казва “не”? Защото има бог в леглото си, в гаража, в банката или дори сам за себе си е бог.

Воден от Духа

В Евангелията четем, че Исус дойде при Йоан Кръстител при реката Йордан, за да бъде кръстен. Това бе особен акт, защото Йоан кръщаваше за прощение на

греховете, а Исус не бе сторил грях. Въпреки това в Исаия 53:12 се казва, че “към престъпници биде причислен”. След като, покорявайки се на Отца, Исус прие кръщението, Святият Дух слезе като гълъб и почиваше на Него. Това, което Йоан чу Отец да казва бе: “Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение” (Матей 3:17). А това, което чу Исус бе: “Ти Си Моят възлюбен Син; в Тебе е Моето благоволение” (Марк 1:11).

Исус чака тридесет години, за да чуе тези думи и вече бе готов да се впусне в служение. Но времето Му все още не беше дошло. Предстоеше Му още едно изпитание: да отиде в пустинята. Исус чака тридесет години, оставаше Му да почака само още четиридесет дни. За това Му бе нужно божествено усилие, не просто водителство. Исус бе “закаран”, а Марко пише, че Той бе “заведен” от Духа в пустинята. За Него да прекара тези четиридесет дни без хляб и вода бе изключително проявление на послушанието Му спрямо Бога.

Духът слезе на Исус. Той бе готов да влезе в служение, но Бог Го спря. Защо? Той трябваше да прекара още четиридесет дни в пустинята, за да открие какво доминира в живота Му. Вероятно Исус си е мислил: “Скъпи Отче, чаках тридесет години, а сега, когато имам Духа, не може ли просто да изляза да служа?” Но Божият отговор бе: “Не!” Бог отведе Исус в пустинята, за да изпита Неговата мотивация за служение.

Бог не поиска разрешение от Исус, Той просто заведе Сина Си в пустинята. По същия начин, Бог води и мен във всичко, което правя.

Силата на Божията любов

Често сме се бояли да узнаем, че Бог може да ни помага не само с Духа Си така, че да се поучаваме и да говорим на езици, да се изпълваме с радост и да се молим на езици, но и че Той ни помазва и със силата на Духа, за да вършим това, което Исус ни заповяда. Именно поради тази своя затвореност, ние не виждаме проявленията на Божията сила в чудеса и изцеления, както би трябвало.

В Деяния 1:8 пише: “Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух...” Исус прие сила “след като” Святият Дух слезе на Него. Ето към какво се стремим и ние: разрешението на Исуса Христа и на Святия Дух в живота ни. Деяния 6 :3 гласи: “И тъй, братя, изберете между вас седем души с одобрен характер, изпълнени с Духа и с мъдрост...” Затова сред избраните бе Стефан, мъж пълен с вяра и със Святия Дух (Деяния 6:5), пълен с благодат и сила (Деяния 6:8), който извърши велики дела и чудеса сред хората.

Това, от което се нуждае църквата днес и което вярвам един ден ще дойде, е такава позволение. Били сме изпълнени, говорили сме на езици, пели сме и сме хвалели и славели Бога, но освен това се нуждаем от силата и властта да изгонваме демони. Седемдесетте се върнаха и казаха на Исус: “Господи, в Твое име и бесовете ни се покоряват”, а Той отвърна: “Недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са записани на небесата” (Лука 10:17, 20).

Имената ни са записани на небесата и познаването властта на Исусовото име и разрешението от Святия Дух ще осъществят това, към което се стремим: да бъде Божията воля на земята така, както е на небесата.

Подтикнат или воден

Не мога да ви опиша колко съм благодарен на Бога за такива духовни лидери като Бени Хин, които смело протягат ръка към другите. За Бени и хората като него се отнася следният стих: А Исус... бе закаран от Духа в пустинята” (Лука 4:1), а за мен се отнася Марк 1:12: “И веднага Духът Го закара в пустинята”. Всичко в мен говори: “Нямаш шанс! “ Цял живот е трябвало да бъда воден. Непрекъснато съм си повтарял: “Заеми твърда позиция! Не отстъпвай!” Самият факт, че Бог ме използва е чудо, защото трябва да ме води и подбутва при всяка крачка.

Бог иска да се освободи от вас

Позволете да ви представя един от първите химни, коти научих:

О, да бъда избавен от себе си, Господи скъпи!

О, да бъда изгубен във Теб!

О, да няма повече аз,

Но Христос да живее във мен!

Бях спасен, когато бях на тринадесет и така пеехме тогава. Днес често срещам хора, които викат пред Бога: “О, избави ме от дявола!” Забравете за дявола, проблемът е във вас. В началото на служението си аз търсих Бога, за да бъда по-свят и по-духовен. Един ден се обърнах към Него с думите: “Боже, какво искаш да правиш с мен?”, а Той отвърна: “Да се освободя от теб!” Тогава си помислих: “Какъв ужас! Аз се опитвам да бъда свят, да бъда духовен, а Бог се опитва да се освободи от мен!” Библията подкрепя това твърдение. В Галатяни 2:20 четем: “Съразпнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене.” Аз и Христос не можем да живеем заедно в една къща. Трябва Христос да живее, Христос да обича, Христос да работи в нас.

Един от начините Бог да се освободи от нас е чрез враговете ни. Всеки от нас си има врагове, нали? Понякога е по-добре да имаме врагове, отколкото приятели. Враговете открито посочват греховете ни и задълбочено описват слабостите ни, докато приятелите спестяват истината, за да не наранят чувствата ни. Бог, обаче, използва враговете, за да открие нашите слабости и грехове и да ни постави на колене, за да ни накара да се молим. Благодаря на Бога за враговете, които ни карат да търсим Неговото присъствие все повече и повече.

Господство

Мнозина изповядват Исус като Спасител, но не и като Господ. В Римляни 10:9 се казва: “Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ...” Не “Спасителя” Исус, нито греховете си трябва да изповядаме, а “Господ” Исус. Мислите ли, че един шестдесет или седемдесетгодишен старец би могъл да си спомни всички грехове, които е извършил през живота си? Това, което трябва да изповядаме е Господа и по този начин поставяме всичко под Неговия абсолютен контрол.

Като петдесетни християни ние изповядаме Исус като наш Спасител, наш Кръстител, наш Изцерител и наш скоро идващ Цар. Въпреки всичко понякога си казваме: “Точно в този момент аз сам съм си шеф!” Това, обаче, не бива да се случва, защото пълният контрол над живота ни трябва да принадлежи само на Бога.

Много богати хора демонстрират просперитета си чрез внушително свръхтегло, което всъщност е нещо ужасно. Ние трябва да поддържаме правилни взаимоотношения с Исус Христос като Господ на нашите тела, защото телата ни принадлежат на Него. Той трябва да е Господ на телата ни, Господ на апетита ни, Господ на нашите дела и мисли. Той трябва да бъде прославен чрез нашите дух, душа и тяло, които Му принадлежат. Ние не сме свои си, а сме с цена купени, със скъпоценната кръв на Исус Христа.

Тялото Христово

В 1 Коринтяни 12:8-10 са отбелязани девет дарби на Духа, които дават права на Бога: слово на мъдрост, слово на знание, вяра, изцелителна дарба, вършене на велики дела, пророкуване, разпознаване на духове, говорене и тълкуване на езици. Направи ли ви впечатление нещо свързано с тези дарби? "...на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух; на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия Дух; на друг да върши велики дела..." Според мен този, което има слово на мъдрост, би трябвало да има и слово на знание, както и този, който има вяра, би следвало да има и всички изцелителни дарби, а след като има изцелителни дарби, ще може да върши чудеса.

Как мислите, защо Бог е разграничил дарбите по този начин? Защото, когато ни е създал, Той ни е направил уникални. Бог не прави всяка част око, ухо, нос или крак. Всяка част от нашето физическо тяло е уникална и значима. По същия начин в Христовото Тяло всички части са значими и се нуждаят една от друга. "Нека всеки счита другия по-горен от себе си" (Филипяни 2:3).

Понякога, в най-трудните си моменти, не може да не сте мислили, че има и много по-добри от вас. Това е нещо, с което никога не съм имал проблеми – да считам другите по-горни от себе си. Някои от вас може да кажат: "Вие сте толкова смирен!" Не, не съм смирен, просто съм реалист. Това не е признак на смирение, а на реална оценка.

Когато ставам от леглото сутрин използвам крака си, а не устата. Опитайте да станете с устата си! Не става, нали? Когато седна на масата най-подходящата част, чрез който мога да се храня е устата, а не носът. Тази част, с която виждам са очите, с която чувам – ушите. Както ние се нуждаем от всички части на своето тяло, така и в църквата ние се нуждаем един от друг.

Не се молете за всички дарби. Бог разпределя дарбите, както Сам реши. В Ефесяни 4:11 се казва: "И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители." Ако получим всички дарби, които са ни необходими, ще станем независими и няма да се нуждаем от никого. Има нещо, което трябва да проумеем: ние не се нуждаем само от Бога, ние се нуждаем и един от друг.

Откровението на Исус Христос

Книгата Откровение започва по следния начин: "Откровението на Исуса Христа, което Му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което има да стане скоро; а Христос прати та го яви чрез ангела Си на Своя слуга Йоан." Откровение е най-

трудната за разбиране книга в Библията, защото още във 2гл. може да ви съблазни Езавел, да ви ритне един от конете в бгл. Ако Езавел не успее да ви омая, то блудницата Вавилон в 17гл. ще го направи, освен ако не сте ухапан от някоя змия или скорпион в 9 гл. и не ви е погълнала голямата скръб.

Книгата Откровение има за цел да насочи вниманието ни не към края на света, а към откровението на Исуса Христа. Защо тогава са споменати четирите ездача и Езавел, голямата скръб и Армагедонската битка? Поради връзката им с Него. От значение е до какво степен сме свързани с Исуса, защото Той е центърът. Ето защо книгата започва с думите: “Откровение на Исуса Христа”.

Повечето си мислят, че трябва да са много духовни, за да разберат книгата Откровение. Но истината е друга. Единственото, от което се нуждаят, е общение с Господ Исус.

Прочетете отново първия стих и обърнете внимание към кого е отправен. Дали пише: “Откровението на Исуса Христа, което Бог Му даде, за да покаже на изключително святите...”? Ни най-малко! Той ще го покаже на “слугите Си”. Следователно, кой ще разбере книгата Откровение? Към кого е адресирана тя? Към слугите Му. Ако сте Негов слуга, тези думи са за вас.

Страх от човечи

Като млад наистина се боях от хората. В момента на спасението си аз бях просто едно момче, което бе излязло от релсите, но някой ме върна обратно в тях. Един от онези хора, нали ги знаете, които изграждат морала ви. За мен това бе едно ново начало. Започнах да се боя от лицата на хората и от това, което изразяваха. През 1931-32г. вземах участие в уличните събрания в Питърбъроу (Онтарио, Канада). Щяхме да обикаляме малките градчета в околността и да водим службите. Аз стоях отпред, а краката ми трепереха и стомахът ми бе свит, но въпреки всичко реших, че, ако умирам, то ще е проповядвайки. Една вечер, докато проповядвах, сложих ръка на сърцето си и усетих, че бие така, сякаш всеки момент ще изкочи. Ако имах слабо сърце, това сърцебиене определено щеше да ме убие. Ако бях в нервна криза също нямаше да издържа. Стоях на амвона ужасен, но трябваше да продължа. И така, познайте как Бог ме освободи? Често си мислим, че нямаме нужда от освобождение, докато нещата не се влошат до такава степен, че единствено Божията намеса би ни помогнала.

Проповядвах в една училищна зала в Уинипег (Манитоба, Канада), около Рождество на 1932г. В тази зала, обаче, нямаше амвон, за да който да се скрия. Бях толкова близо до хората. На всичко отгоре един човек на втория ред изглеждаше много сърдит и си мислех, че всеки момент ще скочи и ще ме удуши. Отзад пък седеше една жена, която реших, че се кани да дойде и да ми издере очите. След края на богослужението те и двамата дойдоха да ми кажат колко насърчени са били.

През 1949г. отидох в Портланд, Орегон, където трябваше да водя службите две седмици, но останах два месеца с богослужения всяка вечер. Имаше истинско съживление. Една неделя вечер църквата бе претъпкана, а амвона пълен с проповедници. Изправих се да проповядвам и започнах да цитирам Писанията в продължение на десет минути (имах такъв навик). След петнадесетата минута аз все още цитирах Словото. Започнах да се чудя какво ли си мислят хората на балкона. След двадесет минути, все още цитирайки, се чудех какво ли си мислят хората от първия ред. Когато минаха двадесет и пет минути се чудех какво ли ще кажат останалите проповедници. Ставах все по-нервен и по-нервен. Можех да спра, когато реша, но

знаех, че тогава Бог ще каже: “Е, добре, сега вече си сам!” Затова продължих и след четиридесет и пет минути само цитиране на Словото по време на неделно евангелизационно събрание, когато се предполага, че говорителят трябва да проповядва, а след това да призове да спасение, аз най-накрая казах: “Нека се помолим!” Всички наведохме глави, а аз помолих един от проповедниците до мен да ни води в молитва. След това скочих в колата си и потеглих за Салем, Орегон, за да видя тъста си и снаха си. По пътя си повтарях: “Това е краят! Изхвърлен съм от служението!” Не можех вече да погледна хората в лицето.

В понеделник, обаче, се върнах и попитах колегите си дали ще се молят за мен. Те се помолиха и от този момент не се притеснявам от това кой е или не в събранието; на кого му харесва и на кого не; кой е ядосан и кой не. Това вече не ме засяга. Преодолях своя страх от хората чрез Божията сила.

Трън в плътта, който няма да ни унищожи

Три пъти апостол Павел се моли проблемът му (трънът в плътта) да бъде отмахнат. Това, обаче, не беше неговият проблем, а неговият отговор. Знаете ли, че трънът в плътта на апостол Павел бе най-хубавото нещо, което някога му се бе случвало? Той сам пояснява: “А, за да се не превъзнасям поради премногото откровения, даде ми се трън в плътта, пратеник от сатана да ме мъчи...” (2 Коринтяни12:7).

Апостол Павел бе започнал да се възгордява, както би направил всеки един от нас, ако имаше откровенията, които той бе получил. Затова е трябвало да бъде убуден, както карфица пробива балон. В онова време не са имали карфици и затова е трябвало да бъде убуден от трън. Ако егото на апостол Павел не се бе снишило с помощта на тръна, той щеше да се пръсне и да стане безполезен за Божието царство. Ето защо Бог допуска в живота ни да се случват неща, които да понижават нашето его.

Значението на молитвата

Когато използвате думата “молитва”, помнете, че това не е просто молитва; това е молба, застъпничество, благодарност. Когато облечете цялото Божие всеоръжие, ще откриете себе си “молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии” (Ефесяни 6:18). Един от основните проблеми в молитвения ни живот е, че упорстваме достатъчно. Яков пише: “Илия беше човек със същото естество като нас; и помоли се усърдно да не вали дъжд, и не валя дъжд на земята три години и шест месеца” (5:17).

Повечето от царете на Израил са били лицемери. Ако пророкът каже: “Така казва Господ!”, те ще потреперят, ще паднат на колене и ще влязат в правия път. Така един ден Бог изпрати пророк Илия при цар Ахав с думите: “Няма да вали дъжд три години и половина, защото аз така казвам.” А Ахав го попитал: “ТИ за кого се мислиш?” Наистина, обаче не валял дъжд три години и половина. Тогава Бог казал на Илия: “Кажете на Ахав, че ще има дъжд.” Илия го сторил и се качил на планината да се моли.

Илия се помолил и изпратил слугата си да провери дали вали, но слугата се върнал с отрицателен отговор. Затова той отново се помолил, но пак нищо. Помолил се трети път, но отново нищо. Ако бях аз, три удара и съм аут, щях да се откажа. Но Илия бил упорит. Знаете ли колко пъти се молил? Седем. Затова, ако искаме нещо, понякога трябва да се молим седем пъти, а друг път и много повече. Следователно трябва да се молим или докато получим отговор от Бога, или докато Сам ни каже: “Остави, не се моли!”

Трябва непрекъснато да се молим за изгубените. Как да се молим за тях? Лесно е да гледаме спасените хора. Може да гледаме на тях като на мъртви и изгубени, освен ако не са ни близки. Ако сте брат на блудния син, може да кажете: “А щам си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него си заклал угоеното теле.” Но на това Бащата отвръща: “Този твой брат бе мъртъв, и оживя, и изгубен бе, и се намери” (Лука 15:30, 32).

Когато имате любим или приятел, който умира, какво ще направите? Ще обиколите града и ще разкажете всички лоши неща, които знаете за него? Разбира се, че не! Когато имате любим, който е изгубен, молете се за него, докато не се намери! Когато някой е мъртъв, какво ще направите? Ще тъгувате за него. Апостол Павел казва, че има голяма скръб за изгубените от Израел (Римляни 9:2).

Затова вместо да гледате изгубения и да казвате: “В събота вечер беше пиян”, молете се за неговото спасение. Ще ви кажа една малка тайна: Това, че е бил пиян в събота вечер не е най-големият грях на света. Това е просто един сигурен белег, че нещо не е наред. Той е мъртъв и изгубен. Не фокусирайте вниманието си върху греха. Помнете, че, ако възхвалявате греха, не възхвалявате Господа.

Джон Хайд, известен мисионер, познат с прозвището “Молещият се Хайд”, бе велик мъж на молитвата. Когато се молел за един отстъпващ мисионер в Индия, Бог му казал: “Ти ли си обвинителят на братята?” Молещият се Хайд попитал: “Какво имаш предвид?”, а Бог отвърнал: “Онова, което ти направи, бе да изредиш всички лоши неща, които той е извършил. Осъзнаваш ли, че обвинението е нещо, което дяволът използва непрекъснато? Нима ще се обвържеш с дявола кота обвинител?” Тогава Хайд отново попитал: “Какво трябва да направя?”, а Бог му казал: “Благодари ми за това, което той е направил в служението си, както и за това, което съм изработил за него!” И, докато Хайд славел Бога, за това, което е направил за мисионерът, той бил възстановен.

Благодарете на Господа и Го славете, вместо да Му казвате всичките си проблеми. Само тогава ще изпитате радостта да кажете: “Този мой син (брат, дъщеря, родител, приятел, шеф, работник, познат) бе мъртъв, и оживя, изгубен бе, и се намери.”

Божествено изцерение

“...Повярвалите: в Мое име... на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват” (Марк 16:17-18). Знаете ли защо не виждате хора да се изцеряват? Може би ви се е случвало да возите някого с колата си, който се е оплаквал, че не се чувства добре? Ще кажете ли на такъв човек: “Ами нашият пастор се връща след два месеца, ако си още жив, ела на служба и той ще се моли за теб”? Какво трябва да направите? Мога да ви кажа какво бих направил аз. Ако съм пасажер и шофьорът не се чувства добре, ще му кажа да си гледа пътя, а аз ще положа ръце на него и ще се помоля и вярвам, че Бог ще го изцери.

Може би ще попитате дали това е правилно. Абсолютно! Работата вече е свършена. Христос взе всички наши болки. Той понесе болестите ни и в Неговите рани

ние се изцерихме. Затова, ако не полагате ръце на хората, как очаквате те да бъдат изцерени?

Обичам да слушам песните на хора. Това ме издига. Обичам служби с мощна молитва и помазано слово. Но, ако отклоня вниманието си от Бога, не след дълго може да си помисля, че това се дължи на хора, на моята вяра, на молитвата ми.

Позволете да ви кажа, че нищо в едно прекрасно богослужение не може да изцери. В какво вярваме ние? В Божественото изцерение. Не забравяйте, то е Божествено! То е проявление на Божията намеса чрез човека, когато Неговата любов и милост изцери. И, ако повярвате, Той иска да ви използва като съд за изцерение. Христос желае Неговото състрадание да се изрази чрез нас. Полагайте ръце на болни и те ще се изцеляват.

Молеци се за Божията воля

Преди години казах на хората от “Faith Tempel”, църквата в Торонто, Канада, в която служа като пастор през последните четиридесет и една години, че нямам отношение към никого. Ако живеете – добре, ако умрете – още по-добре. Според мнозина църквата, на която съм пастор, ми принадлежи. Тя не принадлежи на мен, но тя не принадлежи и на вас. Някои смятат, че след като пускат дискос, църквата им принадлежи. Не може да построите църква върху пари. Една църква се строи чрез кръвта на Христос и действието на Святия Дух.

Помня как една жена, която седяше на втория ред, веднъж ми каза, че според нея живо съм се интересувал от трима души, седящи в дясната част на църквата. “Знаете ли защо? - я попитах аз - Защото болните се нуждаят от лекар.” Единствената причина да обръщате на някого по-особено внимание е, защото той е в нужда. Когато на пръв поглед изглежда, че избягвам някого, то е защото няма особена нужда. Но, ако Бог ми покаже, че някой има проблем, аз мога да помогна на този човек и да се моля за Божията воля за него.

Ако се моля без Божието напътствие, бих могъл да харесам определени хора и да се помоля с една хубава молитва от рода на: “О, Боже, благослови ги!” Или ако не харесам някои определени хора, бих могъл да се моля: “О, Боже, накарай ги да замлъкнат!” В такъв случай молитвите ми ще бъдат ръководени от собствените ми емоции. Ако работя усърдно и нямам скрит мотив, молитвите ми ще са родени от Духа. Затова винаги, когато се моля за хората, ако се покорявам на Бога, ще се моля в Духа и ще слушам внимателно тази молитва, за да разбере какво казва Той.

Знаете ли какво да се молите, когато при вас дойде някой и ви каже, че е болен? Аз не знам. Затова просто оставям Святия Дух да се моли чрез мен и внимавам за Божията воля. И вие би трябвало да правите същото.

Когато Бог каже: “Не се моли!”

Аз вярвам в изцеренията и великите дела, в знаменията и чудесата.

Един мой приятел, изключителен Божий човек, се разболя от рак. В себе си реших, че ще отида в Едмънтън (Албърта, Канада), където живееше и ще се моля за него. Но не можех, нещо в мен не ми позволяваше. Тогава си помислих, че просто ще вдигна телефона и ще му се обадя. Телефонирал съм на съпругата си от Африка, Англия и Австралия, така че да се обадиш в Едмънтън не би трябвало да е трудно. Но не можех да го направя. Тогава се сетих – ще му напиша писмо. По принцип не ме бива в писането, но този път не можех да напиша и ред.

Не можех да го посетя, да му телефонирам и дори да му пиша. Във Ванкувър, обаче, успях да се видя с помощника му и да разбера как е. Оказа се, че бил изцерен посредством един проповедник. Не разбирах защо Бог не ми даде никаква свобода да се моля за него. Затова реших, че в понеделник ще летя до Едмънтън. Но Бог не ме остави да отида да се моля за него и той почина. Това беше определеното от Бога време за неговата смърт.

Веднъж, докато бях в колата на един приятел, той ми сподели, че има здравословни проблеми. Казах му да си кара спокойно, а аз положих ръка на рамото му, за да се помоля. Но Бог ми каза: “Не се моли за него!” В първия момент реших, че просто Бог ме изпитва, но отново чух същите думи. По време на вечерята не казах нищо. На път за къщи, обаче, се обърнах към съпругата му, която седеше на задната седалка заедно с моята: “Знаеш ли, че почувствах забрана да се моля за съпруга ти?” Тогава тя отвърна: “Навярно е бил Бог. Съпругът ми е прекалено ангажиран в църквата. (А това беше една огромна църква) Може би той е претоварен от работа и Бог се опитва да го накара да забави темпото.” Съгласих се с нея и не се молих за съпруга и.

Две седмици по-късно разбрах от сина си Боб, че този човек се парализирал. Дватама заминахме, за да се молим за него, като от Дан до Варшава се молих три пъти, но за изцерението му не можех да се моля. След две седмици телефонът иззвъня – той беше мъртъв! Аз обичах този човек и исках той да живее, но Бог не ме остави да се моля за него. В същото време, обаче, има хора, за които просто казваш една кратка молитва и стават чудеса. Защо е така?

В Словото се казва: “Определено е на хората веднъж да умрат” (Евреи 9:27). От момента на раждането си, ние постепенно умираме. Един ден това ще стане. Поради греха в света, дойде болестта. Това е следствието от греха. Много хора са болни, но това няма нищо общо с тях. Може би просто са били родени в неподходяща среда.

Спомнете си за хората, които умират от маларичните комари при построяването на Панамския канал.

Баща ми беше офицер от Британското правителство. Едно от многото неща, които направи през живота си бе изучаването на комара, както и латинските наименования на всичките му разновидности. На лекарите бе известно, че причината за маларията бяха комарите. Тя нямаше нищо общо с греха, а с мястото, където работеха тези хора.

Често напомням на хората, че всеки, когото Исус изцери, един ден умря. Всеки, когото Исус възкреси – умря. Дори състоянието на някои от изцерените от Исус в последствие стана по-тежко от първоначалното. Исус им казваше: “Не съгрешавай вече, за да те не сполети нещо по-лошо!” (Йоан 5:4). Затова в някои случаи болестта е следствие от нашия грях. В други случаи тя се дължи на средата, в която живеем или на генетиката ни. Понякога хората умират от чума, а други от бомба по време на война. Те умират не защото са грешни, а защото по стечение на обстоятелствата са се оказали на това място.

Когато Давид имаше възможност да убие цар Саул, неговият слуга му каза, че сам ще го направи, че ще го удари веднъж и няма да повтори. Това наистина ми харесва. Имам предвид, че, ако се каните да убивате някого, не е нужно да го карате да страда. Давид отвърна: “Да не се допирате до помазаника Ми!” (1 Летописи 16:22). За Сауловата смърт имаше определено време. Бог често пристъпва и поваля хората, за да ги унищожи; други повяла в битка; на трети просто им е дошло времето от старост, а четвърти ги напада някакво зло. Причината за всичко това е фактът, че грехът е в света и неизменно води след себе си болест и смърт.

Но чрез Неговите рани ние сме изцерени. Понякога това става незабавно, друг път е продължителен процес, но рано или късно идва момент, когато телата ни умират.

Във възкресението, обаче, всички спасени са изцерени и разполагат със съвършени тела.

Продължавай да слушаш

Бог каза на Авраам, че жена му Сара ще роди син. Кога? Когато бе деветдесетгодишна. Сара беше бездетна през целия си живот. Добре знаем, че бездетните жени не могат да имат деца, а какво остава за една деветдесетгодишна бездетна жена, която е с единия крак в гроба! Тя със сигурност не може да роди. Ето какво се казва за Авраам в Посланието към римляните 4:19, 20: “Без да отслабне във вяра, той вземаше предвид, че тялото му е вече замъртвяло, като бе на около сто години, вземаше предвид и мъртвостта на Сарината утроба, - обаче, относно Божието обещание не се усъмни чрез неверие, но се закрепил във вяра, и даде Богу слава.” Авраам не получи, а “даде”. “Според мен чрез вяра би трябвало да получим нещо”, ще кажете вие. Вярата няма за цел да ни дава нещо, а да ни накара ние да “дадем Богу слава”.

Когато Исаак бе петнадесетгодишен, Бог каза на Авраам: “Сега вземи единствения си син, когото любиш, сина си Исаак, та иди в местността Мория и принеси го там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа” (Битие 22:2). Ако Бог някога е заповядал нещо, то е да не се принасят човешки жертви и да не се пролива човешка кръв, защото това е в пълно противоречие с Неговата същност.

На всички често ни е трудно да разберем Бога. Забележете, че Авраам не сподели със Сара принасянето на Исак в жертва. Тя не би го допуснала. Затова Авраам взе дърва, нож и огън и заедно със слугите се качи на планината. По едно време Исак попита баща си: “Ето огъня и дървата, а где е агнето за всеизгарянето?” (Битие 22:7). Ето какъв беше отговорът според King James Version: “Бог ще промисли Себе Си за агне” (Битие 22:8). Авраам не каза, че Бог е промислил “за” агне. В Христос Бог примири света със Себе Си. Когато Бог изработи изкуплението, Той го направи въвн от Себе Си. Единственият роден Син напусна обятията на Отца. Той не просто промисли за агне. Много агнета бяха пожертвани. Но Бог промисли Себе Си за вечно агне.

Когато стигнаха хълма, Авраам завърза Исак, положи го на олтара и вдигна ръка да го убие. През цялото това време, обаче, Авраам продължаваше да слуша! Знаете ли какво не ни е наред? Преставаме да слушаме Бога. Ако бяхме на мястото на Авраам, щяхме да си кажем: “Бог ми каза да го убия и дяволът няма да ме спре! Ще го убия!” В последствие щяхме да разберем, че Бог просто ни е изпитвал така, както изпитваше Авраам. Но тъй като Авраам продължаваше да слуша, той чу Божия ангел, който му каза: “Да не вдигаш ръката си върху момчето, нито да му сториш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мене и сина си, единствения си син” (Битие 22:12). Дори когато сте се молили и сте чули Божия глас, продължавайте да слушате!

От изпълване до сила

В Лука 4:1 се казва, че Исус, пълен със Святия Дух, когато се върна от Йордан, бе воден от Духа в пустинята. По-нататък, в стих 14 пише, че Той се върна от пустинята

със силата на Духа. Как стана така, че Исус се върна от пустинята със сила? Защото не се поддаде на изкушението.

Първият Адам се поддаде. В Битие 3:6 четем: “И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде.” Също както първия Адам, Исус беше изкушаван три пъти, но Той устоя. На какво всъщност устоя?

Исус бе изкушаван да превърне камъните в хляб, за да задоволи глада Си; да се поклони на сатана, за да получи земните царства и да скочи от крилото на храма, за да провери дали ангелите ще Го оставят да падне и да получи признание.

Има три неща, които са изкушение за всички човеци: похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота. Трите неща, към които всеки от нас се стреми са:

1. Задоволяване на нашите желания - това е похотта на плътта.
2. Притежаване на блага, натрупани за години напред – това е пожеланието на очите.
3. Съзнанието, с което казваме на себе си и на другите: “Аз съм велик!” – това е тщеславието на живота.

Исус Христос отхвърли всички тези изкушения. Той каза: “Не само с хляб ще живее човек, но с всяка слово, което излиза от Божиите уста.” (Матей 4:4) и “На Господа твоя Бог да се покланяш и само Нему да служиш.” (Матей 4:10). Цялото ни служение трябва да бъде изява на нашето отдаване и поклонение пред Бога. И третото нещо: “Да не изпитваш Господа твоя Бог” (Матей 4:7).

Затова Исус не се върна със силата на Своите стремежи, със силата на Своите желания или със силата на стремежа Си да бъде признат, вместо това Той излезе със силата на Духа, отдавайки цялата слава на Своя Отец.

Мисионерското поле

Работех като мисионер заедно с още няколко проповедника. Трябваше да проповядвам на една от онези служби, които се случват веднъж в живота. Когато свърших, наведох глава и казах: “Мили Тотко, тези думи със сигурност са докоснали хората”, но, когато призовах да покаят нито един не вдигна ръка. Никакъв отклик, абсолютно нищо. В края на службата всички проповедници ми казаха, че никога не са чували такава проповед.

Следващата седмица отново се изправих да проповядвам и някак си изкарах посланието. След като свърших, наведох глава и се помолих: “О, Боже, ако не ни помогнеш, ще потънем!” Петдесет човека бяха спасени.

Това не ми харесва. Предпочитам хората да се спасяват, когато имам динамична проповед, за да печеля точки чрез нея. Но, когато хора се спасяват, при условие, че не съм проповядвал добре, това съвсем ясно доказва, че Бог е в контрола на всичко, а не аз или вие!

В друг момент от живота ми като мисионер се налагаше заедно с екипа ми да ходим пет километра до едно селце, за да проведем събрание на открито пред около сто и петдесет човека. Отново на мен се падна да проповядвам. Накрая поканих хората с думите: “Колко от вас искат да бъдат спасени?” и всички вдигнаха ръце. Реших, че не са ме разбрали и повторих. Когато казах: “Всеки, който иска да бъде спасен, да излезе напред!”, всички излязоха. Все още си мислех, че не ме разбират, така че отпратих нова покана и всички коленичиха и предадоха живота си на Христос.

Това не може да бъде! Наистина не е възможно! Реших, че нещо не е наред. След това, обаче, разбрах. Не моята проповед спаси тези хора, а Бог, независимо че проповедта ми не си заслужаваше!

Нашият Отец

Имате ли вечен живот? Нека проверим! “А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил” (Йоан 17:3).

Повечето хора познават само Исус. Знаете ли защо дойде Той? Не, за да ви избави от ада. Сам Исус каза: “Аз съм пътят, и истината, и животът” (Йоан 14:6). Нима продължи: “Никой не дохожда в небесата в първата си ревност, освен чрез Мене”? Не, но продължи така: “...Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене.”

Нека ви задам един въпрос: Мислите ли, че раят е рай, само защото има златни тротоари? По златни тротоари се ходи също толкова трудно, колкото и по бетонни. Раят е рай, защото там ще бъдем заедно с Отца. Исус каза: “Излязох от Отца и дойдох на света; и пак напускам света и отивам при Отца” (Йоан 16:28). Ето защо Исус е този, който ще ни отведе при Отца.

Исус ни учи нещо, което не знаеше никой старозаветен – Той ни учи, че Бог е наш Баща. С думите Си: “Нека свети вашата виделина пред човечите, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата” (Матей 5:16), Исус утвърди една нова концепция.

Бог е наш Баща. Авраам не можеше да Го нарече Отец. За него Бог бе Ел Шадай, Всемогъщият, Вседостатъчният. Но за Исус Бог бе Отец. Той каза: “Възнасям се при Моя Отец, при Моя Бог и вашия Бог” (Йоан 20:17). Колко е прекрасно действието на Святия Дух, Който ни въвежда като синове и дъщери в свято общение, както един с друг, така и с Бога.

Молили ли сте се някога с Господната молитва? Молили ли сте се някога: “отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля...” (Матей 6:9-10)? Забележете, че не се казва ”Отче мой”, но “отче наш”. Това е така, защото в Него всички сме едно. А забелязахте ли чия воля трябва да бъде? Казва се: “Да бъде Твоята воля”. Не нашата воля, но Неговата.

Много хора казват: “Нямам нищо против Божиата воля, стига тя да съвпада с моята! Ако не съответства с моята, забравете! Нека Бог си го свърши по своя начин, а аз ще го свърша по моя!” Това становище е погрешно. Има една светска песен, която гласи: “Правя го по своя начин!”, Библията, обаче, ни казва: “Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт” (Притчи 14:12).

Ето защо “на ония, които Го приеха, даде право (сила) да станат Божи чада” (Йоан 1:12). Следователно, ако ние сме Негови чада, Той е наш Баща.

Изпитания и проблеми

Казвам на хората, че от момента, в който сме спасени, изчезват всичките ни проблеми. Ние сме освободени от царството на тъмнината и сме преселени в царството на Божия възлюбен Син. Нашият живот заедно с Христос е вече скрит в Бога, така че формално нашите проблеми са изчезнали.

На практика, обаче, ако нямате проблеми, не е добре за ближните ви. Псалм 91:15 ни казва, че ще имаме проблеми, но Бог обещава: “С него ще съм, когато е в бедствие.” Ако нямате сметки за плащане, ако никога не сте се разболявали, ако не сте страдали, как ще разберете тези, които преминават през всичко това. От друга страна, Исус стана плът и премина през множество изпитания. Той бе изкушаван във всичко така, както сме изкушавани и ние, за да може да ни разбере.

Поради проблемите и изпитанията, които сме преживели, ние можем да разберем и утешим другите, които са отворени да приемат от нас дара, който Бог ни е дал – утехата. “Който (Бог) ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тия, които се намират в каквато и да било скръб, с утехата, с която и ние се утешаваме от Бога” (2 Коринтяни 1:4).

Не изцверен, а напълно изцверен

Бог възнамерява да възстанови всичко, което бе загубено в Едем, за да можем да живеем в общение и мир с Него. Бог желае да няма нищо, което да пречи на общението ни с Него и със Сина, докато ходим в светлината на Неговото слово.

Когато Исус се допря до прокажения (Марк 1:41), Той можеше да каже дума и човекът да се изцери от проказата незабавно. Прокаженият бе изпитал болезненото отхвърляне от другите, изолацията и самотата. По онова време хората не се докосвали до прокажен поради забраната от закона и поради страха от зараза. Подобно изолиране предизвиква огромна самота.

Прокаженият искаше от чужденеца нещо повече от физическо изцверение. Той се нуждаеше от изцверение на духа, ума и поведението си. Затова Исус го изцери не само от проказата, но вложи вяра в сърцето му и докосна душата му със състрадание и любов, на които никой друг не е способен.

Това се случи и със Савел от Тарс. Исус го срещна на път за Дамаск и му се откри като Господ. Той му каза: “Стани, влез в града (Дамаск), и ще ти кажа какво трябва да правиш” (Деяния 9:6). А в Дамаск имаше един верен ученик на име Ананий, на когото Бог заповяда да отиде на мястото, където беше Савел и да се моли за него. Мога да си представя как е реагирал Ананий: “Скъпи Господи, не знаеш какво се случи, откакто отиде на небето. Този човек дойде тук, за да ни убие!” Но Исус продължи: “Той ми е съд избран да разгласява Моето име пред народите и царете и пред израилтяните; защото Аз ще му покажа колко много той трябва да пострада за името Ми” (Деян. 9:15). И така, Ананий отиде, положи ръце на очите на Савел и му каза: “Брате Савле, Господ ме изпрати, за да прогледаш и да се изпълниш със Святия Дух” (Деяния 9:17).

Савел знаеше, че е получил прощение от Исус, Който е на небесата, но се чудеше как ще се отнесат с него християните, чиито имена фигурираха в списъка му. Той се нуждаеше от изцверение на съзнанието, паметта и поведението. Когато Ананий положи ръце на него и го нарече “братко”, Савел бе напълно изцверен.

Знаем, че думата “напълно” означава повече от просто “изцверен”. Това означава “съвършено” изцверен. Ние сме съвършени в Него. В Божието слово си казва: “И колкото души се допираха (до Исус), се изцеляваха” (Марк 6:56) .

Приемане на пълнотата

Когато сте съвършено изцерени чрез Исуса Христа, не може да сте в оскъдица, нито в духовната, нито във физическата сфера. В Христос ние сме съвършени, както е сам Той съвършен. Исус израстване в мъдрост (умствено развитие), на ръст (физическо развитие), в любов към Бога (духовно развитие) и в любов към човека (социално развитие). Бог иска да бъдем изцерени и съвършени в Исуса Христа.

Пълнотата идва, когато се предадем на Бога така, че Той да може да изцери на всяко ниво на нашето съществуване. А това става, когато се предадем в ръката Му в съгласие с Неговата воля и на Неговото време. В нашето съвремие изразът “да се предам” никак не допада на хората. Всички искаме да запазим собствените си сила и способности, когато Бог ни казва: “Остави ги и Ми позволи да го направя по Своя прекрасен начин!”

Предаването е процес! То има за цел “да познаем Него и силата на Неговото възкресение” (Филипяни 3:10). Харесвам тази част от стиха. Останалата част от него гласи: “... и общението в Неговите страдания”. Тази част ми е трудно да приема. Чрез “общението в страданията Му” в нас се формира Христовият характер на любов, която страда, дълготърпи и е милостива. “Ставайки съобразуван със смъртта Му, дано всякак достигна възкресението на мъртвите” означава, че най-напред трябва да се предадем на Него и след това ще познаем силата на Неговото възкресение.

“Защото отец благоволи да всели в Него съвършената пълнота” (Колосяни 1:19). Бог планира да всели Своята съвършена пълнота не само в Христос, но и в нас. Подобна пълнота може да се достигне само чрез пълно предаване на Него.

Търсих освещение и го получих

Когато някой каже, че се нуждае от освобождение, това, от което всъщност има нужда е не освобождение, а Господ. Йоан не писа: “Бог толкоз възлюби света, че даде Своето единородно освобождение”, нито: “Бог толкоз възлюби света, че даде Своето единородно чудо”. Не, той писа: “Бог толкоз възлюби света, че даде Своя единороден Син” (Йоан 3:16).

Това, от което в действителност се нуждаем, не е нито освобождение, нито чудо, а Исус, Божия Син, Господ.

Ако търсите освобождение и го получите, какво имате? Освобождение! А какво ще ви остане, ако го загубите? Нищо! Оказвате се пак там, от където сте тръгнали. Но, ако търсите Господа и Той ви освободи, тогава ще имате и двете – и Господа и освобождението. “Потърсих Господа; и Той ме послуша. От всичките ми страхове ме избави” (Псалм 34:4).

Всеки има проблеми

В Псалм 91 четем следните истини: “Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия... Хиляда души ще падат от страната ти... Няма да те сполети никакво зло... С него ще съм, когато е в бедствие”. Четейки този псалм, оставаме с впечатлението, че вярващият няма да има никакви проблеми. Той ще

пребъдва под Божиата сянка, хиляди ще падат от страната му, няма да се приближи язва до шатъра му и е поверен на ангелите да го пазят. Но въпреки всичко псалмът завършва с думите, че той ще има проблем, но Бог ще е с него в този проблем. Ако направим само една крачка напред и се върнем в началото на Стария Завет, ще открием шокиращата истина, че Бог не само е с нас, когато сме в проблем, но Той позволява появата на проблема!

В Битие 45:5-8 четем как братята на Йосиф се безпокояха, че той ще ги накаже за това, че го продадоха в робство. Но Йосиф им каза:

“Сега, не скърбете, нито се окайвайте, че ме продадохте тук, понеже Бог ме изпрати преди вас, за да опази живота.

Защото вече две години гладът върлува в страната; а остават още пет години, в които не ще има ни оране, ни жетва.

Бог ме изпрати пред вас, за да съхрани от вас остатъка от земята и да опази живота ви чрез голямо избавление.

И тъй, не ме изпратихте вие тук, но Бог, който ме и направи отец на Фараона, господар на целия му дом и управител на цялата Египетска земя.”

Братята му не можеха да повярват. Те си мислеха, че сами са планирали проблемите на Йосиф. Нима братята му него хвърлиха в рова и не го продадоха в робство? В действителност, обаче, те бяха направили всичко това срещу Бога. Всеки грях, който извършваме е срещу Бога. Както писа Давид: “На Тебе (Боже), само на Тебе, съгреших, и пред Тебе сторих това зло” (Псалм 51:4). Бог използва проблемите на Йосиф, за да извърши добро. Всичко е било според Неговия план. И така Йосиф откри: “Вие наистина намислихте зло против мене; но Бог го намисли за добро, за да действа така, щото да спаси живота на много люде, както и стана днес” (Битие 50:20).

Затова отклонете вниманието си от проблемите и го фокусирайте върху Бога, Който стои зад всичко, дирижирайки така нещата, че заедно да съдействат за добро на тия, които Го любят (Римляни 8:28).

Общение в Неговите страдания

Проповядвах по време на една голяма конференция, на която повечето от присъстващите проповедници имаха проблеми. Аз бях единственият, който сякаш нямаше проблем. Пристигнах със самолет и бях добре облечен; съпругата ми е красива и имаме прекрасни момчета и така нататък и така нататък. Един от пасторите там ми каза, че вероятно нещо с мен не е наред, но аз го опровергах.

Това, което той не знаеше, че тъкмо бях долетял в Ню Йорк от чужбина, когато телефонирах на съпругата си във Ванкувър. Поисках да говоря с Боби, големият ни син, който по това време беше на шест години. Той взе слушалката и ми каза: “Здрасти, дядо!” Нямахме ме толкова дълго, че синът ми ме нарече “дядо”. Имате ли представа как ме заболя? Това прониза сърцето ми!

В края на 1940г. бях в Салем, Орегон, където се готвех да проповядвам в едно градче на границата с Калифорния. Казах на зет си, че може да ме откара с моята кола до там и да я задържи, защото няма да ми трябва. Той го направи и се върна с колата ми обратно. Бе минала едва седмица, откакто заминах, когато телефонът иззвъня. Джими, малкият ни син, имаше фъстък в белия дроб. Според лекаря операцията можеше да му коства живота, но и ако не го оперираха, ситуацията не бе по-малко опасна. Аз веднага скочих в един автобус до Салем, за да взема колата си и се върнах във Ванкувър.

Със съпругата ми се молихме и казахме на Бога, че той е Негово дете и ние Му го поверяваме. После говорихме с някои от специалистите в болницата. След като отново се помолихме, накарахме лекарите да го изследват отново. Когато го направиха, те откриха, че фъстъкът е изчезнал. Почувствахме се така облекчени. Това беше истинско Божие чудо.

Друг път, когато бях далеч, синът ни Боб, получи ечемик на клепача. Лекарят ни каза да го заведем в неделя следобед да го махне. В неделя сутрин съпругата ми и майка и седяха в кухнята и се помолиха. Тогава ечемикът падна от околото му. Бог го бе докоснал.

Трудностите, страданията и проблемите са част от служението. Но Бог е с нас във всички тях.

Трябва да си призван

Ние не влизаме в служение, просто защото искаме да служим. Ако е така, единствената причина да сте в служение е, че не можете да се откажете от него. Един известен професор по теология обичаше да казва: “Ако не можете да напуснете служението си, тогава го напуснете!” С други думи, ако не можете да оставите служението си, значи първоначално не сте били призвани в него; то ест, ако сте призван, не можете да го напуснете, а ако не сте призван, не можете да останете.

Павел не се е молил да бъде призван. Когато Бог го призова, той убиваше християните. Когато Бог каза на Мойсей: “Искам те в служение!”, той пасеше овце. Така в някой момент Бог ще положи ръка на вас и ще каже: “Искам те в служение!”

Относно страданието

В Евреи 5:8 се казва: “ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада.” Смятате ли, че Исус е имал нужда да се учи на покорство? Не знам за вас, но Той мислеше така.

Когато Исус се роди, трябваше да се научи да ходи и говори, също като всяко малко дете. Той нето веднъж не проговори на английски, френски или испански, а ползваше арамейски, иврит и вероятно малко гръцки. Исус знаеше само това, което би могъл да знае един човек през онази епоха. Христос живееше с ограниченията на човешкото естество и израствайки, Той страдеше. В Словото е записано: “... да усъвършенства чрез страданията начинателя на тяхното спасение” (Евреи 2:10). Ако искате да се усъвършенствате, ще трябва да страдате. Яков пише: “Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни” (Яков 1:2).

Радост!? Това са мизерията и страданията. “Като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост” (Яков 1:3). Ако искате твърдост, трябва да устоите на бедите и страданията. “А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели без никакъв недостатък” (Яков 1:4).

Бог ни е призвал да бъдем съвършени, милостиви и святи. Святи, както Сам Той е свят. Милостиви, както Сам Той е милостив. Съвършени, както Сам Той е съвършен. Освен това Бог ни е призвал и да бъдем синове, да бъдем свидетели, които да Му се покланят в Дух и истина. Бог не иска просто да отидем в небето. Това е резултат от

спасението ни, а то се изработва в този живот и то чрез страдание. Ако спасението е просто отиване на небето, то аз съм го пропуснал. Спасен съм от седемдесет и три години и все още не съм отишъл там. Междувременно Бог ме е призвал към съвършенство.

Как да станете съвършени? Чрез страданието си. Аз не обичам страданието, но всеки, който иска любов повече от всичко друго, трябва да го приеме. “Любовта дълго търпи и е милостива” (1 Коринтяни 13:4).

Когато Бог мълчи

Бях поканен да проповядвам на едно богослужение, затова прекарах следобед в хотела, като разсъждавах върху Словото и се молах: “О, Боже, дай ми живо Слово!” Но няхах нищо в себе си. Абсолютно нищо! Бог мълчеше. Прегледах Библията веднъж, два пъти, отпред назад и отзад напред, но нищо не оживяваше в мен. Затова си легнах.

На следващата сутрин се събудих с молитва: “Скъпи Господи, дай ми живо слово!” Но пак нищо! Най-накрая казах: “Господи, разбирам, че, ако исках силно слово, за да утвърдя престижа си или да впечатля хората, Ти не би ми го дал, но аз Те моля за живо слово от Теб за тези хора!”

Тогава Бог ми даде следния стих: “Никога не е идвало пророчество от човешка воля, но (светите) човеци са говорили от Бога; движими от Святия Дух” (2 Петрово 1:21). Ако не можете да получите пророчество, когато ви трябва, може да вземете на кредит. Аз исках слово, молих се за него, но не получих нищо. Благодаря на Бога, че не се опитах да си съчиня нещо, защото то би било от плътта ми, а не от Духа.

И така, аз отидох на богослужението и седнах заедно с още петдесет проповедника. Казах си: “Ако тези хора знаеха, че нямам какво да им кажа, щяха да си тръгнат след диска.” В същия момент един проповедник ме потупа по рамото и попита какво ще проповядвам. Казах му това, което току що си бях помислил, а той се разсмя.

В онези дни хората говореха, че п-р Нюнс би могъл да проповядва, само ако Бог бъде мъртъв. Ето защо този проповедник си помисли, че определено крия нещо в ръкава си. След няколко минути ме представиха и ме поканиха да говоря. Аз излязох отпред и в продължение на около час думите се изливаха като река от устата ми. Накрая проповедникът, който седеше зад мен ми каза: “Знаех си, че винаги имаш някакво послание в ръкава си!” Една жена от ръководството обаче се приближи и ме попита: “Вие няхахте и представа какво ще говорите, нали?” Тази жена беше сигурна, че това бе суверенно Божие дело, също както проповедникът бе убеден, че бих могъл да проповядвам, дори и Бог да не ми е говорил. Той реши, че просто съм смирен. Това, обаче, нямаше нищо общо със смирението – аз просто няхах какво да кажа, докато Бог не ми проговори. Щом Бог мълчи, мълчете и вие, докато не ви проговори.

Веднъж ме поканиха да водя няколко служби в един театър. Отвън имаше табела с надпис: “П-р Нюнс ще проповядва неделя следобед и неделя вечер.” Тогава Бог ми каза: “Неделя сутрин ти е свободна, отиди да говориш в другата църква!” Бях проповядвал там преди много години. Хората можеха да се спасяват на първия етаж, на втория и в мазето едновременно. Бог ми говори, че трябва да отида. Пасторът на другата църква дойде при домакина ми и го попита дали мога да съм на разположение в неделя сутрин. Бях свободен да отида, но, когато влязох и седнах на амвона, няхах какво да кажа. Абсолютно нищо! Нито една дума на живот! Тогава казах: “О, Боже, не ме обърквай пред тези хора!” После се изправих да говоря и това опроверга

очакванията им. Това беше една невероятна служба и всички си мислеха, че всичко, което трябва да направят е да ме задържат. Но те не знаеха смъртта, през която преминах през това време.

Трябва да разберете, че само когато смъртта работи във вас, животът работи в другите. Искате ли Бог да ви използва? Искате ли да сте енергични?

Спомнете си как ни изкупи Христос. Не чрез сила, а чрез слабост. Независимо, че бе силен заради нас, Той стана слаб и умря за нас. Смъртта трябва да работи във вас, да работи във всяка област на живота ви, за да може Бог да ви използва. Когато се молите Той да ви използва, очаквайте да умрете. Когато умрете, Бог оживява във вас и говори чрез вас.

Божията любов за Полишър

Известно време работех като затворнически свещеник и веднъж ми се наложи да се срещна с един огромен широкоплещ мъж на име Полишър, за когото се говореше, че е най-жестокият затворник. Този човек бе бягал от много други затвори. Когато излезеше на свобода, извършваше още по-жестоки престъпления и отново се озоваваше в затвора, където го биеха. Бяха го били дори с камшик, за да го пречупят, но той не се огъваше. Естествено, аз няхах представа за всичко това. Полишър беше висок около два метра, едър мъж. Накрая го изолираха в отделна килия и го оставиха там.

Според директора Полишър можеше да напусне този затвор-остров само с краката напред, то ест мъртъв. Бяха го лишили дори от правото да излиза.

Една сутрин по време на служба параклисиът бе препълнен със затворници. Аз взех китарата си и започнах да пея “Вземи кръста си и Ме последвай”, когато влязоха двама пазачи заедно с Полишър. Видях го най-отзад. Всички седяха, а той стоеше прав. Не му позволиха да седне при другите затворници, защото се бояха, че може да предизвика бунт. Затова го въведоха в залата, но го държаха до врата, за да може ако нещо се случи, бързо да го изведат.

Докато проповядвах за Божията любов, Господната сила слязла върху Полишър и той започнал да плаче. Сълзите се стичали по лицето му и той приел Господ за свой Спасител. Естествено, аз не знаех нищо за това. Стоях отпред и проповядвах на всички онези мъже. В края на службата ми каза, че директорът ме викал в кабинета си.

Когато влязох, той ме попита какво съм направил на Полишър? Попитах го какво има предвид, а той отвърна: “Полишър плачеше. Ние направихме какво ли не, за да го пречупим, но не успяхме.” Това, което за човека е невъзможно, за Бога е възможно. Божията сила и любов бяха докоснали Полишър. След две години той излезе от затвора, намери една църква, в която се кръсти във вода и така живя за Господа, докато Бог да си го прибере. Все още пазя бастуна, който той ми направи и го използвам при сутрешните си разходки. Този бастун непрекъснато ми напомня за силата на Божията любов, която може да промени и най-закоравелия престъпник. Никой, дори изолиран затворник не е отвъд Божията любов.

Двете най-важни решения

В живота си всеки човек трябва да вземе две важни решения. Първото е да приеме Господа за свой личен Спасител – ако не го направи, когато умре, ще отиде в ада. Второто решение е свързано с брака – ако не избере точния човек, ще живее в ад.

Преди шестдесет и четири години, когато водех хвалението на един голям лагер в Саскачеван, на пианото свиреше една млада дама. Първото нещо, което направих, е да ѝ се развикам, че не ми дава достатъчно баса. И тъй като нямаше други инструменти, наоколо се бе събрала цяла тълпа. Накрая излязохме заедно и след четири години годеничество се втурнахме през глава в брака. Женени сме вече шестдесет години.

Имате ли представа колко двойки са идвали в кабинета ми с думите, че Божията воля за тях е да се оженят? Веднъж казах на една млада жена, че не би могла да се ожени за човека, когото иска, защото не е християнин, а тя отвърна, че не бил християнин, но бил вярващ. И дяволът е вярващ (Яков 2:19). Бог ни казва, че трябва да се новородим (Йоан 3:7), а във 2 Коринтяни 6:14 се казва: “Не се впрягайте заедно с невярващите!”

На петдесетата ни годишнина като семейство попитали съпругата ми каква е тайната на брака ни, а тя отвърнала: “И двамата имаме една и съща цел.” Двама души, които се стремят да вършат Божията воля, ще стават все по-близки! А двама души, които се интересуват от собствените си неща, ще вървят в различни посоки, докато накрая бракът им се разпадне!

Бог ни насочва към човека, за когото да се оженим и ни дава благодат да останем женени.

Моите четири любими стиха

Моите четири любими стиха са записани на стените на “Faith Temple”. Първият стих гласи: “И кой ще ви стори зло, ако сте ревностни за доброто?” (1 Петрово 3:13). Преди Христос да бъде разпънат, първосвещеникът Каяфа пророкува: “Един ще умре за мнозината.” Бог вложи Своето пророческо слово в устата на човек, който искаше да убие Христос. Можете ли да си представите, че Бог би му дал дарба да пророкува по онова време? Хора ще се опитват да ви сторят зло, но никой няма да ви нарани истински, ако следвате онова, което е добро. Каяфа можеше да не причини болка на Христос. Исус е единственият, Който може да пожертва живота Си или да го вземе обратно.

Единственият човек, който може истински да ви нарани, сте самите вие. Христос ни заповяда: “Обичайте неприятелите си и молете се за тия, които ви гонят” (Матей 5:44). “Чакайте малко!”, ще кажете вие, “Ако ме прокълнете и аз ще ви кажа някоя и друга дума. С други думи, ще бъда по-голям дявол от вас.” Ако осъзнаете, че нищо не може да ви нарани, дори враговете ви, тогава ще сте свободни да благославяте, а не да проклинате тези, които ви вредят. Кой може да ви нарани, ако следвате това, което е добро?

Вторият ми любим стих е: “Ни едно оръжие скроено против тебе не ще успее” (Исаия 54:17). Спомнете си от Посланието към филипяните какво каза апостол Павел, когато беше в затвора: “Други възвестяват Христос от партизанство, не искрено, като мислят да ми притурят тъга в оковите ми” (Филипяни 1:17). Най-напред другите се

противопоставяха на посланието, което апостол Павел проповядваше. Второ, те искаха да го наранят. Не може да има нещо по-лошо от това! Може да искате да се защитите или да се предпазите, ако сте в подобна ситуация, но при все това апостол Павел пише: “Тогава що? Само туй, че по всякакъв начин, било престорено или истинно, Христос се проповядва; и затова аз се радвам, и ще се радвам” (Филипяни 1:18). Апостол Павел не беше угрижен, когато писа: “Не се срамувам от благовестието (Христово); понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва” (Римляни 1:16). Затова независимо какво има в устата на осела или в устата на пророка, Словото Божие ще устои до века.

Третият ми любим стих е Римляни 8:28: “Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение.” В този текст не се казва, че всичко ще бъде добро, а само, че всичко ще съдейства за добро. Не се казва, че всичко ще съдейства за добро на всички, а само на тия, които любят Бога. През всички тези години на служение открих, че Бог прави всичко да съдейства за наше добро, дори още преди спасението ни.

Спомнете си преживяното от Йосиф. Ако братята ви ви мразят така, както го мразеха неговите, това очевидно не е добро. Но всичко, което се случи с Йосиф, съдейства за негово добро. Когато братята му решиха да го убият и го хвърлиха в рова, това не беше добро, но съдейства за добро. Когато го продадоха на исмаилтяните, това не беше добро, но съдейства за добро. Когато и те на свой ред го продадоха в Египет на Петефрий, това не беше добро, но съдейства за добро. Когато жената на Петефрий се опита да съблазни Йосиф, това не беше добро. Но, когато Йосиф устоя на изкушението, всичко съдейства за добро. Когато Петефрий хвърли Йосиф в тъмницата, това не беше добро, но съдейства за добро на Йосиф. Когато главният виночерпец на фараона забрави за Йосиф и го остави още две години в тъмницата, това не беше много добра ситуация, но съдейства за добро. С други думи, в живота си ние непрекъснато се сблъскваме с обстоятелства, които на пръв поглед не изглеждат добри, но чрез тях Бог съдейства за наше добро и за Своя слава.

И накрая четвъртият ми любим стих: “Защото не може да вършим нищо против истината, но за истината можем” (2 Коринтяни 13:8). Вижте Юда. Той определено беше против Истината. Юда извърши най-ужасното нещо, което може да ни дойде на ум – предаде Исус. И какво стана – това се обърна в полза на Истината, вместо срещу нея. Това предателство помогна Христос да умре и да изработи нашето спасение. Никой не може да извърши нещо против Истината. Мнозина пишат книги против Божието Слово и отричат Писанията, но това не накърнява Бога, Той просто го обръща за добро. Както каза Исус: “Това ще ви служи за свидетелство” (Лука 21:13).

Една четирибуквена дума

Всеки грях е израз на себелюбие. За разлика от любовта, чийто център са Бога и другите, центърът на греха е задоволяването на самите себе си. И таза, как в такъв случай да спелуваме думата “грях”? Използвайки четири букви: С-Е-Б-Е.

Пред кого съгрешаваме

Ето тайната, свързана с греха: грехът не е само морална или етическа деградация. Той е бунт и непокорство спрямо Бога. Когато жената на Петефрий се опита да съблазни Йосиф, той и каза: “Как, прочее, да сторя аз това голямо зло и да съгреша пред Бога?” (Битие 39:9). Йосиф знаеше, че това е грях пред Бога.

Когато Давид прелюбодейства с Витсавее и уби Урия, той не каза: “На Витсавее и на Урия съгреших!”, а: “На Тебе, само на Тебе съгреших!” (Псалм 51:4).

Когато блудният син дойде на себе си и се върна у дома си, също каза на баща си: “Тате, против небето и пред тебе” (Лука 15:21). Следователно всеки грях е грях срещу Бога.

Трябва да осъзнаем, че, когато съгрешаваме, съгрешаваме пред Бога. Често нашият грях пред Бога се състои в това, че наскърбяваме ближните си.

Кой има повече

В Библията има няколко стиха, които не ми допадат. Един от тях е Псалом 27:1, който гласи следното: “Господ е светлина моя и избавител мой; от кого ще се убоя?” Това не ми харесва! Според мен по-добре би звучал така: “Господ ми дава светлина и избавление”. В такъв случай бих свел смирено глава с думите: “Чувствам, че имам малко повече светлина и малко повече избавление от вас.”, като го кажа със смирение, разбира си.

Разбрахте ли какво всъщност се крие зад моето смирение?

Стигнах да заключението, че в Библията няма нито едно твърдение, което би било благоприятна почва за гордостта. Ние, обаче, сами си го изработваме, защото не желаем Господ “да бъде” наша светлина и избавление, а да ни ги “даде”. Неговото желание не е да ни “дава”, а “да бъде” светлина в нас. Коя е светлината, Която идва от Бога? Това е нашият Господ Исус Христос.

Бог не иска да ни даде нещо, а някого. В Йоан 3:16 не се казва, че Бог не даде Своето единородно спасение, прошка или изкупление. Той ни даде “Своя единороден Син”. В Него можем да намерим целия Божий мир, радост и светлина. В Христос Бог ни е дал всичко. “Как не ще ни подари заедно с Него и всичко?” (Римляни 8:32).

Всяко избавление, което имаме, се дължи на общението ни със Сина. Мирът, светлината и радостта, които имаме, идват от Христа. Нямаме право да се мислим за повече от другите, защото, ако Исус е моя светлина, то Той е и ваша светлина. Ако Той е мое спасение, тогава е и ваше спасение. Никой от нас няма по-голяма светлина или спасение от друг в Христа.

Любимата ми песен
Колко драгоцен Приятел,
Колко силен нашия Спас!
Греховете ни отнема,
Носи всяка скръб за нас.
И таз благодат ни дава,
И блаженството това:
Да явяваме пред Бога
Всяко нещо чрез молба.

Това е моята любима песен, защото е изключително практична, земна и проста. В нея се пее, че Бог отнема не само част от греховете и част от мъките ни, но отнема всичките ни грехове и всичките ни мъки.

Преди двадесетина години една жена ме попита дали се моля за всичко. Разбира се, че се моля за всичко.

Мнозина се боят да не разгневят Бога като се молят за конкретни неща. В това няма никаква логика. Кажете ми, нима Бог не е знаел всичко още преди да се родите? Трябва да научим този принцип, да представяме пред Бога всяко нещо в молитва. Дори най-незначителното на пръв поглед е важно за Него.

Песента продължава:

Колко пъти ний без нужда
Губим мир и веселба,

Липсата на мир и ненужната болка не са породени от факта, че дяволът ни е сърдит и ни превежда през трудности. Това няма нищо общо с дявола. То има общо със следващите редове:

Като не явим пред Бога
Всяко нещо чрез молба.

Пример за “всяко нещо” е: пътувате за църква, но закъснявате поради натовареното движение. Молите ли се за шофирането по натоварената магистрала преди да напуснете дома си? Не? Може би си мислите, че въобще не е необходимо да се молите, тъй като имате съвсем нова шофьорска книжка, четири гуми и бензин, а и колата е центрована, защо в такъв случай да безпокоите Бога за някаква дреболия? Та Той има достатъчно неща, за които да се грижи.

Трябва да се научите да се молите за всичко, включително за шофирането, храната и съня си.

Когато пътувахме през лятото, се наложи да карам около 2.300 километра. Още преди да тръгнем със съпругата ми се помолихме за хотела, в който щяхме да отседнем, за ресторантите, в които щяхме да се храним и дори за бензиностанциите, на които щяхме да зареждаме.

Един ден, докато зареждах на една бензиностанция и колата ми беше още на колонката, някакъв мъж зави точно зад мен. Когато запали колата си, той се блъсна в бронята на моята. За щастие аз се бях отместил от колонката, в противен случай щеше да ми счупи краката.

Исус ни учи да представяме всичко пред Бога в молитва. Затова започнете още днес.

Неговият кръст беше различен

Най-големият ни проблем не е липсата на вяра, а непокорството. За Божия план да възстанови общението Си с нас четем в Римляни 5:19: “Защото, както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни.” А във Филипяни 2:5-8 се казва: “Имайте в себе си същия дух, който беше в Христа Исуса; Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенство с Бога, но се отказа от всичко, като взе на

Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и, като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.”

Исус не отиде на кръста, защото беше мъченик, нито защото бе мразен от хората. Той сам го пожела. Господ каза: “Никой не ми го отнема (живота), но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема. Тая заповед получих от Отца Си.” Исус отиде на кръста, като се покори на волята на Отец. В онези дни хиляди хора умираха на кръст, но единствено Неговата смърт бе в резултат на покорството Му спрямо Бога и по този начин изработи нашето изкупление. Тази смърт бе предизвикана и от самата Му същност като Син на Бога, при това не просто Син, а единородният Божий Син, безгрешният, Който сам стана грях заради нас.

Как мислите, защо Христос плака в Гетсиманската градина? Защо каза: “Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша!” (Мат. 26:39)? Исус не плачеше поради предстоящата Му смърт. Всеки ще умре един ден. Христовата смърт, обаче, имаше Божествена цел: Той да стане грях заради нас. За пръв път през цялата вечност нещо застана между Исус и Неговия Отец – нашият грях! Всички старозаветни светии умряха, защото заплатата на греха е смърт. Христос, обаче, не умря поради грях в живота Си, а за да плати цената за нашия грях. Само един кръст в историята имаше вечно значение – кръстът на Христос.

Уповайте на Духа

Не може да се доверяваме на себе си, защото, “който уповава на своето си сърце е безимен” (Притчи 28:26). Чели ли сте стиха: “Блажени “слабите”, защото те ще наследят земята” (Матей 5:5)? Точната дума тук не е “слабите”, а “кротките”. Исус каза: “Аз Съм кротък и смирен на сърце” (Матей 11:29). Ако питате хората, които бяха свидетели как Исус изхвърли от храма онези, които купуваха и продаваха гълъби за жертвите, те едва ли биха Го нарекли слаб.

Кротостта е контролирана сила. Ако искате да сте силни и да контролирате нещата, ще се превърнете в следващия Хитлер, Сталин или Мусолини. Вместо това трябва да се укрепявате в Господа и в силата на Неговата мощ, а не в собствената си сила.

И така, какво прави Бог? Той отслабва нашата сила. Отвежда ни на място, където няма да се доверяваме на себе си, но ще се доверяваме на Господа и ще бъдем зависими от действието на Святия Дух в живота ни.

В Стария Завет четем как Бог даде Дух на мъдрост, на откровение, знание и майсторство на Везалеил и Ахолиав. Това са част от седемте атрибута на Божия Дух.: мъдрост, откровение, съвет, мощ, знание и страх от Господа.

Вероятно ще попитате кой е седмият? Това е самият Божий Дух.

Ние свързваме Духа с църквата и това е добре. Благодаря на Бога, че когато се събираме, Духът Му е помежду ни. В църквата, обаче, прекарваме едва няколко часа от неделния ден. Ами остатъкът от седмицата? Как мислите, защо Бог ни е дал Духа Си? За да бъде с нас, докато отиваме на църква? Това ли казва Библията? Не! Исус обеща да остане с нас завинаги. Следователно, ние се нуждаем от Духа не само в църква в неделя сутрин. Същият Дух, Който участва в създаването на човешкото тяло, на Ноевия ковчег и на престола на благодатта, участва и при ушиването дрехите на първосвещеника. Този Дух бе даден, за да се поставят камъните от ефода на местата им.

Често не свързваме Святия Дух с тези обикновени на пръв поглед неща, но независимо от това, те са Негово дело. Как мислите, защо голяма част от великите

открития са направени от християни, от хора, вярващи в Бога? Защото Бог е вложил в тях Духа Си, за да направят нещо за човечеството.

Бог иска да ни даде Своя Дух на мъдрост, откровение и познание, за да можем да изпълняваме служебните си задължения в офиса, завода, болницата, училището, ресторанта и така нататък. Той не иска да уповаваме на собствените си сили, а на Неговия Дух, за да вършим Неговата воля.

Бог ни убива по неубийствен начин

Йов пише: “Онова, от което се боях, случи ми се” (Йов 3:25). Забелязали ли сте, че, когато с другите се случи нещо лошо, си мислим, че, ако това се бе случило с нас, щяхме да се справим много по-добре. Но за потърпевшите това е най-лошото, което би могло да се случи.

Бог допуска в живота ни това, от което се боим. Той ни убива по най-неубийствения начин. Убива това, от което сме зависими, в противен случай няма да се нуждаем от нищо и ще зависим единствено и само от себе си, вместо да зависим от Него. Ако аз имах проблемите на другите, щях да се справя много по-лесно от тях. Но моите проблеми са друго нещо. В живота на всеки има определен вид трудности, от които се нуждаем, за да ни отведат при Бога.

“Преди да бях наскърбен аз заблуждавах; но сега държа Твоето слово”, казва Давид в Псалм 119:67. Бог така съчетава обстоятелствата в живота ни, че когато дойде смъртта, за нас тя наистина да е смърт. Затова, когато усетите, че Бог носи смърт в определена област, не Му се противете, просто легнете и умрете. Скоро след това ще откриете, че имате славно възкресение, защото след смъртта винаги идва живот.

Изправете се срещу себе си

Обърнете внимание на заглавието! Това казва проповедникът. Това е за вас читатели, вие трябва да се изправите срещу себе си. Това, разбира се, не се отнася за мен!

В Матей 16:24 Исус казва следното: “Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си.” От кого трябва да се отречем? Ще кажете, че това се отнася за порочните и зли хора, за комунистите и фашистите, за наркопласъорите и убийците. Но това се отнася и за нас! Амин! Ако настоявате да се изправите срещу Божиите врагове, вместо срещу себе си, ще се окажете по-лош от всички тях, взети заедно.

Ако искате да служите на Бога, най-напред трябва да се отречете от себе си, като се изправите сам срещу себе си. Бог ще се справи със Своите неприятели, а вие трябва да се справите със себе си.

Как изгубих дарбата си да разпознавам

Дарбата ми за разпознаване бе невероятна. Знаете ли за какво говоря? Разпознаване означава да погледнеш хората и да осъзнаеш, че знаеш какво планират и какво правят.

Един ден забелязах малка група хора в ъгъла на църквата. Когато ги погледнах от амвона, разбрах, по-скоро си помислих, че разбирам, за какво говорят и какво обсъждат. Тогава Бог ме попита дали искам да разбера как действа моята дарба. След това Той ми каза, че проектирам върху хората това, което е в собственото ми сърце.

Знаете ли какво направих? Веднага се отрекох от тази своя дарба, още там, на онова място, защото тя разкриваше мен.

Чрез своето осъждение вие сами разкривате себе си. В Словото се казва: “Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят” (Матей 7:1-2).

Обърнете внимание на примера на Кора. Той се опита да отнеме мястото на Мойсей и Аарон. Мойсей не се бе молил да изведе Израил от Египет. Четиридесет години той пасеше овце. Не се бе молил на Бога да го използва и бе шокиран, когато Той му каза какво има за него. Мойсей се опита да обясни на Бога, че е избрал погрешен човек, че самият той не може да говори и би било по-добре Бог да изпрати някой друг.

Аарон също не се бе молил за своето служение. В Библията съвсем ясно е записано: “А като никой не взема на себе си тая почит (свещеничеството), освен когато бъде призван от Бога, както Аарон” (Евреи 5:4).

Кора критикуваше Мойсей и Аарон, като им казваше, че причината да вършат всичко това е, защото се мислят за нещо. Моят коментар към това твърдение е: Крадецът вика: “Дръжте крадеца!”. Кора се мислеше за голяма работа и ги осъди чрез себе си.

Никога не съдете, защото, съдейки другите, разкривате собствения си грях. Нямайте представа какво става в живота на другите. Каквото и да правите, не съдете другите!

Стъпки и стопове

Псалм 37:23 гласи: “Стъпките (и стоповете) на човека се оправят от Господа” (перифразата е моя). Бог не само ни води, но също така и ни спира. Преди Своето възнесение Господ Исус заповяда на Учениците Си да отидат по целия свят и да проповядват благовестието на всяка твар. След няколко години Павел и Сила пожелаха да отидат в Азия, но Святият Дух им забрани. Вероятно се питате защо им забрани, след като Христос им заповяда да отидат по целия свят? Нима Азия не е част от света? След това те се опитаха да отидат във Витания, но Святият Дух отново каза: “Не!” нима Павел и Сила не бяха в Божията воля? Не. Докато чакаха отговор, апостол Павел видя във видение един човек от Македония, който ги молеше да отидат да му помогнат. Ето защо от Филипи те отидоха в Македония и се запътиха към затвора. Към полунощ вероятно Сила е погледнал Павел и е казал: “Следващият път, когато имаш видение, си го задръж за себе си!”

Знаете ли какво казва Библията за апостол Павел? Че е бил готов да страда, независимо какво Господ би поискал в Свое име. Затова апостол Павел извърши велики дела. Ние също искаме да вършим велики дела, но не обичаме да страдаме.

И така, Бог ни води напред не само чрез стъпки, но и чрез стопове. Спира ни тук, спира ни там, пречи ни да отидем някъде. В Словото се казва: “Защото поискахме да дойдем при вас (поне аз, Павел) един-два пъти, но сатана ни попречи” (1 Солунци 2:18). Можете ли да си представите някой демон да може да спре апостол Павел? Никой демон не би могъл, но Сатана – да. Бог позволи на Сатана да спре апостол Павел, защото Неговото време все още не беше дошло.

Когато дяволът работи на човешкото ниво, той е наречен Сатана. Исус никога не каза на учениците Си да се пазят от демони. Той им каза да се боят от човеците, защото те ще ги хвърлят в затворите, ще правят много неща срещу тях, тъй като са инструменти в ръката на Сатана. Когато дяволът действа на човешкото ниво, както направи с апостол Петър, той е наречен Сатана. В Матей 16:21-23 Исус започна да разкрива на учениците онова, което Му престоеше да изстрада. Тогава Петър Го смъмри: “Това никак няма да стане с Тебе!” Но Исус отвърна: “Махни се зад Мене, Сатано; ти си Ми съблазън; защо не мислиш за Божиите неща, а за човешките?” Исус не каза, че това бе от дявола.

Когато нещо е работа на дявола, то е лошо и всеки може да го забележи. Но, когато е приятно, сладко, мило и човешко, тогава е сатанинско. Случвало ли ви се е приятел да ви каже, че недоумява как Бог може да позволи да се случи толкова ужасно нещо на такъв добър човек като вас и ако той бил на Негово място, не би го допуснал. Нима той не се опитва да каже, че Бог не знае какво прави?

Всичко това е резултат от отношението ни към Бога. Господ Бог ли е или просто се опитва да бъде такъв? След като сме убедени, че е Бог, Трябва да признаем, че Той има право да убива и съживява, да ранява и изцерява и въобще да прави всичко, което Му е угодно. Бог ще ни води, но Той и ще ни спира. Той ще ни направлява (виж Второзаконие 32:39). Той ще снабдява нуждите ни или ще задържа снабдяването им. Той ще ни води чрез стъпки и стопове според Своята воля.

Падайки “нагоре”

Спомнете си как падна Сатана – нагоре, а не надолу. Голяма част от хората също не падат надолу, най-напред те падат нагоре.

Когато LSD (вид синтетичен наркотик) излезе на пазара, целта му беше да “издига” хората. За това са предназначени наркотиците.

Помните ли какво каза змията на Ева в Едемската градина? “Виждаш ли това дърво? Ако ядеш от него ще убиеш някого”? Не това бяха думите и. Напротив, змията и каза: “Нима не изглежда добро за храна? Не е ли приятно за очите? Нима няма да те направи мъдра?” Това бе дървото на познанието на доброто и злото. Често сме изкушавани с доброто, нали?

Какво ли си мислеше Луцифер? “Ще отида направо долу в ада”? Разбира се, че не! Той искаше да отиде горе, а не долу. В гордостта си той си каза: “Ще възляза на небесата” (Исая 14:13). Затова как падна? Нагоре! “Ще възвиша престола си над Божиите звезди, и ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север, ще сляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния” (Исая 14:13-14).

А вие по какъв начин мислите и действате? Правите ли го така сякаш сте Бог? Ако е така, внимавайте да не паднете нагоре!

Отворен и затворен

В посланието към църквата във Филипи пише, че Господ Исус е Този, “Който отваря и никой няма да затвори; и затваря и никой не отваря” (Откровение 3:7). Пред мнозина по света Бог отваря невероятни врати. Това е Божието отваряне. А, ако има затворени врати, кой ще ги отвори? Бог, разбира се! Моля ви, запомнете тази мисъл! Може да се възпротивите и да кажете, че дяволът е затворил врата, но по този начин ще го направите по-голям от Исус. Попадали ли сте някога на подобен стих: “По-велик е големият дявол, който е в света, от малкия Исус, Който е във вас”? Естествено, че не, защото няма такъв стих. В Библията е записано: “По-велик е Оня, Който е във вас, от онзи, който е в света” (1 Йоан 4:4).

Апостол Павел пише: “И като пристигнаха и събраха църквата, те разказаха всичко, което беше извършил Бог чрез тях, и как беше отворил за езичниците вратата, за да повярват” (Деяния 14:27). Само Духът на Бога може да отваря или затваря врати в нашия живот.

Божието помазание

Помазанието на Духа е Бог Свети Дух, Който господства не само над ума, сърцето и духа на човека, но и над неговото тяло. Изумява ме това, което е записано в Библията: “Вашето тяло е храм на Светия Дух” (1 Коринтяни 6:19). Според мен логично е храмове на Светия Дух да са духа или ума ни.

Когато Бог създаде човека, Той най-напред направи тялото му. А нашите тела са храмове на Светия Дух. Живеем във време, когато хората злоупотребяват с телата си, без да осъзнават колко сериозно е това. Затова Словото ни предупреждава, че “Ако някой развали Божи храм, него Бог ще развали” (1 Коринтяни 3:17). Днес мнозина, които оскверняват телата си, биват унищожени заради това. Единствената ни защита е обитаващият в нас Свети Дух.

Помазанието контролира умовете и сърцата ни. Помните ли какво се случи в деня на Петдесетница? Учениците бяха заедно в съгласие и изведнъж стана шум от небето като силен вятър, който изпълни цялата къща. Обърнете внимание на факта, че учениците бяха отпуснати в Божието присъствие, готови и очакващи Духа, Когото, по думите на Исус, Отец щеше да изпрати. “И явиха се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Светия Дух” (Деяния 2:3-4).

Ако аз бях изпратил Светия Дух, вероятно щях да отхвърля някои от присъстващите, поради слабостите и грешките им. Но всеки един от тях се намираще на анавя място поради силата на Христовата кръв, която ги очисти от греха и подготви сърцата и умовете им за идването на Светия Дух.

“И те всички се изпълниха със Светия Дух и почнаха да говорят на чужди езици” (Деяния 2:4). Моля ви, обърнете внимание на глагола “почнаха”! Исус каза: “Реки от жива вода ще потекат от утробата му” (Йоан 7:38). Помазанието на Божия Дух съживява ума ни, осветява сърцето ни, изпълва ни с радост от Господа и изявява пълнотата на Божията любов. То дава усещане, че Божието присъствие изпълва цялата земя.

Характерът е над дарбите

В Божието царство характерът има предимство пред дарбите. Деяния на апостолите 6:3 гласи: “И тъй, братя, изберете между вас седем души с одобрен характер, изпълнени с Духа и с мъдрост, които да поставим на тая работа”. Духът подтикваше апостолите да изберат мъже с одобрен характер, които да се справят с възложената им работа. Не дарби бяха необходими, а характер.

Когато Исус дойде на земята, за Него се казва следното: “Който, бидейки сияние на Неговата (има се предвид на Отца) слава, и отпечатък на Неговото сърце” (Евреи 1:3). Славата на Отца е естеството на Бога. Той е славен в святост. Отпечатък на Неговото естество е характерът. Думата “отпечатък” в гръцкия текст има значение “характер”. Божията цел е да ни направи съобразни с отпечатъка на Своя Син, за да придобием Неговото естество и характер.

Апостол Павел продължава: “Държейки всичко чрез Своето могъщо слово, след като извърши (чрез Себе Си) очищение за греховете, седна отдясно на Величието на високо” (Евреи 1:3). Тук става дума за способност или сила. Най-напред естество и характер, след това сила. Ако обърнем последователността, ще започнат проблемите.

Нека си спомним Адолф Хитлер. В армията той е бил прост ефрейтор, чиято работа е била да лепи тапети. Той, обаче, се е издигал от чин в чин, омаял е цяла Германия, та дори и някои велики военни, и е въвлякъл света във Втора световна война. Хитлер не е имал характер, но е притежавал определени дарби. Как бихте ги нарекли? Индивидуалност? Не, “отровност”! За някои това е обаяние, за други чар, но това всъщност е “отровност”. Дори една добра личност може да бъде използвана като разпространител на отрова. Хитлер е манипулирал хората чрез духа, който е имал в себе си. Същото се отнася за Сталин и Мусолини. Никакъв характер, просто дарби и сила!

Това е Божията последователност, която ще ни пази от самите нас: характерът трябва да има превес над дарбите.

Малките начала

Бях на конференция в Сан Антонио, когато осъзнах, че отново е дошло време да се установя. Докато служех като пастор във Вашингтон, пътувах рядко, но, откакто напуснах, непрекъснато бях на път. Затова поисках от братята да се молят за мен да открия Божията воля.

Не след дълго, по време на друга конференция, при мен се приближиха двама мъже. Казаха ми, че скоро в Торонто наели зала за 300 долара на месец. Не разполагали с нищо, нито дори с пиано, само с петдесет стола. Поканиха ме да служа в тази църква, като обещаха, че ще ми прехвърлят наема и столовете. Аз се съгласих да поема наема, при условие, че те напълнят залата.

Знаете ли каква бе стойността на 300 долара преди четиридесет години? Горедолу се равняваха на днешните 20 000. Днес, обаче, е много по-лесно да намериш 20 000 долара, отколкото тогава 300. Нямаше никакви пари. Но наехме залата, а аз купих и

едно пиано за 50 долара. Започнахме със служба в събота вечер, на която дойдоха малцина, но осем от тях се причислиха към църквата ни.

На следващия ден, неделя, дойдоха други и още тридесет човека вдигнаха ръка. След това аз заминах за две седмици, като оставих мой приятел, проповедник да ме замества. Преди да замина един човек дойде при мен и ми каза, че не мога да тръгна толкова скоро, тъй като църквата щяла да се разпадне. Но аз му казах, че ако въобще ще се разпада, бих предпочел да е в този момент, защото не желая да си пиляя живота, за да я видя след години как се разпада.

И така, заминах за две седмици. Когато се върнах църквата си беше на мястото и малко по малко растеше. Две седмици по-късно наехме друга зала – “Odd Fellows Hall”. Всяка събота вечер на това място се събираха хора, за да пият и пушат, затова преди да започнем неделните си служби, трябваше да почистим.

Днес, обаче, вече повече от четиридесет години, се събираме в нашата прекрасна църква. А започнахме само с осем човека. Ето защо обичам да казвам: Не презирайте малките начала!

Укрепете братята

Преди да пристигна в Торонто, преживях една много силна служба, по време на която осезателно се чувстваше Божието присъствие. Имаше истинско покаяние. И тогава Бог ми каза: “Когато си убеден, укрепявай братята! Искам да отидеш в Торонто и да укрепиш братята там.”

Бог не ме изпрати да построя голяма църква. Ако такава е била целта Му, съм се провалил, защото ”Faith Tempel” се посещава едва от сто и петдесет души. Затова аз не дойдох в Торонто, за да построя голяма църква. Дори и да бях построил църква за 10 000 души, какво са 10 000 в град с над 2 000 000? Дори и да бяхме 10 000 и да вдигахме голям шум, останалата част от страната пак нямаше да знае за нас. Вместо това аз исках Бог да излива Духа Си на всяка плът, за да започнат хората да се спасяват навсякъде: по улиците, в метрото, в магазините; и цялата земя да се изпълни със знание за Божията слава.

Бог ми каза да укрепявам братята, а те направо бяха “възхитени” от това. Всички казваха: “Долу!”, организациите, независимите църкви също казваха: “Долу!” Какво мислите, че направих тогава? Вие какво бихте направили на мое място? Искате да знаете дали се огорчих? Не! Дали побеснях? Не! Дали поне се ядосах? Не! Просто продължих да правя това, което правех. Един мъж от църквата ни пророкува, че ще проповядвам в голяма част от църквите в Торонто и ще помагам на другите пастори.

Скоро след това станах председател на Петдесетния съюз в Северна Америка, който включва всички петдесетни деноминации. Също така станах и секретар на Харизматичния клир, който включва представители на Римокатолическия кардинал и Англиканския епископ, както и на всички деноминации помежду им. Не зная колко служби сме провели в англиканската църква “Св. Павел” в Торонто. Но веднъж пасторът и ми каза, че я ползваме повече от тях. Събирали сме се и в още една от големите църкви в Града – обединената църква “Тимъти Итън”.

Независимо в каква църква провеждахме богослуженията си, използвахме и хората от съответната деноминация. Когато бяхме в англиканската църква, използвахме и англикански служители. В “Тимъти Итън” използвахме служители от обединената църква. Някои от тях дори не можеха да повярват, че ги каня. Твърдяха, че и в най-

смелите си мечти не са очаквали да станат част от нашите служби. Но бяха. Ето как Бог ни използва да укрепим братята от всички деноминации.

Нека Словото се всели във вас богато

Обичам да чета Колосяни 3:16: “Христовото слово да се всели във вас богато; с пълна мъдрост учете се и се увещавайте с псалми и химни и духовни песни.” Много внимавам да пея истината. Една известна песен гласи: “Той дойде от небето на земята, за да покаже пътя”. Това не е истина. Исус дойде от небето, за да “бъде” пътят. “Покажи ни пътя” звучи добре, но, ако започнем да го пеим, скоро ще повярваме него.

Другите религии показват пътя, но за нас единственият път е Христос, за което и Сам Той свидетелства: “Аз съм пътят” (Йоан 14:6). Тук дори не се споменава показване. Ако не закрепим това в духа си, ще се превърнем в двойствени християни, които допускат компромиси. Христос не ни показва нищо. Той е!

Освен това Исус не дойде да ни каже истината, но Сам Той е истината и животът. Щом имаме Него, имаме живот. Може да имаме своя религия или доктрина, или дори свръхестествени опитности, може да говорим на езици и да вършим големи чудеса и знамения, но има и магьосници, които могат всичко това. Когато Мойсей хвърли тоягата си на земята, тя се превърна в змия. Нима египетските магьосници не направиха същото?

Имаме склонност да надценяваме дявола. Понякога ни се струва, че по-велик е големият дявол в света, отколкото малкият Исус в нас. Но истината е, че “по-велик е оня, Който е във вас, от онзи, който е в света” (1 Йоан 4:4).

Никаква земя в мен

Исус даде на учениците Си сила да изгонват демони (Марк 3:14-15). Според някои изгонването на демони е голяма работа. Уверявам ви, че не е така. Трудно е на самото им изгонване, а отмахването на земята, на която действат. Според Библията на небето се е водила война (Откровение 12:17). Михаил и неговите ангели са воювали против змея, но не се е намерило място (или земя) за него, затова е бил изхвърлен.

Когато за пръв път дойдох в Торонто, Господ ми каза, че ще дойде ден, когато Божиите люде ще кажат: “Иде князът на (този) свят. Той няма нищо в мене!” (Йоан 14:30). Проблемите ни идват не от земята, която дяволът притежава в света, а от земята, която притежава в нас. Когато дяволът няма опора в нас, няма да има земя, от която да ни обвинява или атакува. Когато надигне грозната си глава, просто го върнете под нозете си и му кажете: “Иде князът на този свят. Той няма нищо в мене!”

“Дарбата” за църковно разделение

Един пастор може да преживее разтърсваща среща с Бога, но, когато то сподели с църквата си, половината от членовете и могат да напуснат. Това аз наричам “дарба” за църковно разделение. Вижте, благовестието е или животворно ухание, което докарва

живот, или смъртоносно ухание, което предизвиква смърт. Когато Бог се движи, тези, които имат живот, биват нахранени, а тези, които са мъртви за Божиите неща, остават мъртви в греховете си.

Веднъж, когато проповядвах върху този стих, той се стовари върху ми като цял тон тухли. Осъзнах, че всеки път, когато съм проповядвал, за едни това е било слово на живот, а други е тласкало напред към смъртта. В този момент реших, че не мога повече да проповядвам. Та кой би бил способен на това? Но в Словото пише: "... нашата способност е от Бога, Който ни и направи способни като служители на един нов завет" (2 Коринтяни 3:5-6). Някои отиват на небето и избягват ада. Но да гледаме как останалите избират смъртта е толкова тъжно! Да проповядваме благовестието може да бъде ужасно нещо!

Ние проповядваме разпнатия Христос

Познавам както силата на библейските пророчества, така и силата на дарбите на Духа. Често съм проповядвал на теми като "Руският сърп и жетвата на Армагедон", коти някога предизвикваха голям интерес. Идеята за тази тема се роди от Книгата на пророк Йоил. "Пускайте сърпа в жетвата, защото е узряла" (Йоил 3:13). Можех да говоря по тази тема около тридесет и пет минути, а през останалите пет можех да засегна въпроса за Христовата смърт на кръста. Ако бях го направил, вероятно след това щях да се питам защо не мога да проповядвам за Исус тридесет и пет минути, а за руския сърп – пет.

През 1948г. се появи пророчество, според което Библията щеше да стане нова книга за мен. От този момент върху мен дойде ново помазание. Святият Дух ми даде такива откровения, че където и да отворех Библията си, можех да проповядвам за Христа. Аз съм библейски проповедник, вземете ми Библията и съм загубен.

Само Святият дух Може да ни открие Христос. Това е Неговото служение. "Той (Святият Дух) Мене (Христос) ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява" (Йоан 16:14).

"Защото Христос не ме е пратил да кръщавам, но да проповядвам благовестието; не с мъдри думи, да не се лиши Христовият кръст от значението си. Защото словото на кръста е безумие за тия, които погиват; а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила... А ние проповядваме разпнатия Христос" (1 Коринтяни 1:17-18, 23).

Вяра без покаяние е мъртва

Позволете да ви кажа защо се провали инициативата "Jesus Movement". За това рали в Пенсилвания се бяха събрали над 45 000 християни. Проповядвал съм на подобни ралита в Канада и Съединените щати. Хората тук разсъждаваха погрешно: "О, вие бедни грешници, Исус ви обича! Елате и се спасете!" Казваха на другите, че са грешници, но какви бяха самите те? Непокорни бунтовници! Тези хора търсиха вяра без покаяние. Но вяра в Христос без покаяние е мъртва.

Хората обичат да се оправдават: "Аз не съм виновен! Роден съм на погрешната страна!", "Някой ме измами!", "Вината не е моя!" С други думи, "Няма нужда да изповядвам греховете си!"

Апостол Павел пише: “Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт” (2 Коринтяни 7:10).

Ще ви разкажа нещо, което ми каза чичо ми. В църквата, която посещаваше, имало една жена, която четиридесет години се молела за спасения си съпруг. Най-накрая тя го убедила да посети една от моите служби. След края на богослужението съпругът и казал, че никога повече няма да стъпи в църква. Ядосана, тя се оплакала на чичо ми с надеждата, че той ще ме смъмри за това, че съм прогонил съпруга и. Тя се молела четиридесет години да го заведе на църква, а аз за една вечер съм го ядосал. Тогава чичо ми я попитал дали и е идвало на ум, че съпругът и може да се е почувствал под осъждане. На следващата вечер този мъж се върна в църквата и прие Господ за свой Спасител.

Чували ли сте някога за осъждението на греха? Много християни не вярват в него. Те искат хората да идват на църква и да казват: “Службата беше чудесна, нали?”, “Как добре свири пианистът!”, “Нима дамата зад органа и певиците не са прекрасни?”, “Проповедникът е направо страхотен!” Но, ако се присъедините към някоя прекрасна църква, без да сте минали през осъждане, покаяние и спасение, ще отидете в ада толкова бързо, че няма да се усетите.

Ако искате да отидете на небето, трябва да се покаете. Всички тези неща са чудесни, но църквата не е просто място, където приятни хора си прекарват добре. Тя е място, където хората могат да чуят и осъзнаят, че са грешници, за да могат да се спасят и да възстановят общението си с Бога.

Да изповядаме Господа

Римляни 10:9 гласи: “Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш в сърцето си, че Бог Го възкреси от мъртвите, ще се спасиш.” Някои биха предпочели да изповядат греха си, отколкото да изповядат Господа с устата си. Ще попитате защо. Защото, ако изповядам греха си, това ще засяга само грях като алкохолизъм, наркомания и неморалност. Мога да кажа: “Господи, избави ме от наркотиците, но ме остави да живея собствения си живот!” А, ако изповядам Исус като Господ, това означава, че нито похотта, наркотиците, неморалността, алкохолът и всичко останало вече не ме контролират, но и аз вече не контролирам себе си. Когато изповядам Исус за свой Господ, Той ще е Този, Който ме контролира.

Мога да кажа, че Исус е мой Спасител, мой Кръстител, че Той е Този, Който ме освещава, че Той е моят скоро идващ цар. Но въпреки това да си мисля, че сам съм си господар, че ще ходя на църква, когато ми се ходи и ще пускам толкова дискос, колкото ми се прииска. Но хора, които мислят по този начин не са спасени. Те само са религиозни. При тях въпросът “Кой е Господ!” въобще не съществува. Те искат да бъдат избавени от греха, без да предадат господството и контрола над живота си на Господ.

Да очаквате да сте спасени, без да се променят и без да изповядате Исус за свой Господ не е възможно. Това не е обновяване. Знаете ли какво означава то? Обновяването е много повече от това да се присъедините към някоя църква или да обърнете нова страница в живота си. Обновяване означава да имате нов живот с Христос. То ест Бог да стане ваш Баща и да ви даде ново естество.

Уповавайки на Духа

Исус обеща, че Святият Дух не просто ще бъде с нас, но и ще обитава в нас. За нас е изключително важно не само Бог да е с нас, но и да е вътре в нас. “Ще се заселя между тях и между тях ще ходя” (2 Коринтяни 6:16). С други думи, Бог направи човека по Свой образ, по Свое подобие; направи го инструмент, чрез който да изяви Себе Си. В Евангелието на Йоан 1:14 се казва: “И словото стана плът и пребиваваше между нас.” Словото не стана религия, нито деноминация, то стана човек, Който трябваше да изяви Божия план. Съгласно този план Бог щеше да изпълни Своя живот в едно човешко същество с всичките му слабости и провали.

Много хора смятат, че Бог не може да ги използва, защото са прекалено млади или твърде стари. Независимо на каква възраст сте, ако уповавате на Духа, Бог може да ви използва. Мнозина си мислят, че Бог не може да ги използва докато страдат. Когато Исус страдаше, трябваше напълно да се уповае на Духа. Затова, когато страдаме и ние трябва да уповаем изцяло на Духа.

Ежедневно трябва да се учим да уповаваме на Святия Дух. В момента, в който спрем да уповаваме на Него, ще се окажем в голямо затруднение. Исус уповаваше на Божия Дух напълно. Той “обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола; защото Бог бе с Него” (Деяния 10:38). Исус трябваше непрекъснато да разчита на това, което казваше или правеше Отец. Той сам каза: “Не може Синът да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец” (Йоан 5:19).

Ние не може да действаме на базата на собствения си авторитет, сили или възможности. Действаме единствено на базата на взаимоотношенията ни с Отец. Общувайки с Отца чрез Сина, ние трябва напълно да се отпуснем в Духа. Уповавайки на Духа Му, ние прославяме Христос.

Пияният бръснар

На запад, където известно време служих като пастор, имаше един човек, когото наричаха “пияния бръснар”. Всеки ден в бръснарницата си той изпивал по цяла бутилка уиски и привечер се прибирал вече пиян.

Един проповедник провеждал богослужения в същия град. Когато в края на първата служба призовал за покаяние, бръснарят излязъл напред. На следващия ден той отново се напил в бръснарницата си, а вечерта отново отишъл на църква. В продължение на една седмица бръснарят излизал за покаяние шест пъти. Вярващите започнали да шушукат: “Ето го пак пияния бръснар! Явно при него нищо не се получава!”

Но, знаете ли, той бил спасен!

Знаете ли какво не ни е наред? Не вярваме в Божията милост! При някои хора е необходимо малко повече време, отколкото при други. Не всички могат да се променят за един миг. Бръснарят не се отказал, докато Бог не го срещнал и не станал истински християнин. В следствие този човек стана старей в църквата и ми беше голяма опора, защото Господ спаси “пияния бръснар”.

Вярата дава

Каква е целта на вярата? Според някои основната цел на вярата е да премества планини и да гарантира отговор на молитвите ни. Нищо подобно. Вярата е за Бога. Без вяра не е възможно да зарадваме Бога. “Кой иска да радва Бога?”, ще попитате. “Нека ангелите Го радват, а пък аз ще използвам вярата си, за да получа това, което искам.”

В Римляни 4:20 се казва, че Авраам “се закрепил във вяра и даде Богу слава”. Всяко духовно нещо дава. Бог така ни възлюби, че даде. Любовта дава, вярата дава, надеждата дава и Бог дава.

Грехът и днес ни отнема общението с Бога така, както го направи в Едемската градина. Изглежда добре, радва очите и жадува да ни направи мъдри, но отнема и ни лишава от Божието присъствие.

Вярата се доверява и дава. Ето това радва Бога.

Давайте и ще ви се отнема

Преди време трябваше да говоря на една конференция. В две последователни вечери един пастор проповядваше за десетъка. Когато дойде моят ред да говоря, аз зададох един въпрос “Какво би станало, ако църквата няма пари?” В съзнанието ми, обаче, веднага проблесна мисълта, че едва ли на това място има някой, който няма пари, тъй като в Библията се казва: “Давайте и ще ви се...”. Какво? “Ще ви се отнема”? Не! В Лука 6:38 Исус заявява: “Давайте, и ще ви се дава; добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена ще ви дават в пазухата”.

Тогава разясних този стих с думите: “Донесете всички десетъци във влагалището... и Аз... ще ви разкрия небесните отвори” (Малахия 3:10). После продължих: “Трудно ви е да повярвате на голяма част от Библията? Не става, нали? Ако можехме да повярваме напълно, щяхме да опитаем всичко, което ни е обещано!”

Когато пристигнах във “Faith Temple”, казах на хората, че не е необходимо да ме подкрепят, защото Бог ще ме подкрепя. Ето защо издържах тук толкова години. Когато сте в служение, в ума ви може да се появи следната мисъл: “Трябва добре да се отнасям с тези хора, в противен случай ще си задържат десетъците. По-добре да не обиждам онази сестра ей там, защото може и да не се върне в църквата”.

Тъй като пасторите получават заплатата си от хората, могат да решат, че трябва да са по-внимателни, в противен случай хората могат да ги лишат от подкрепата си. Някога са се молили: “О, Боже, направи проповедниците смирени, а ние ще ги направим богати!”

Не бива да бъдем зависими от хората. Вярата радва Бога, а не хората. Ако сте бил призван като пастор или евангелизатор, тогава Бог, а не хората, ще ви възнагради и подкрепи.

Значителна част от хората във “Faith Temple”, които имат финансови проблеми, не си дават десетъците. Веднъж един младеж ми каза, че ако си давал десетъка, църквата щяла да забогатее. Такъв човек ще загуби доходите си още преди да е помислил, че ако даде десет процента от тях, Бог ще забогатее. Това е погрешна, сатанинска позиция.

Мнозина смятат, че църквата иска парите им. Но това не е истина. Ако те се възгордеят, Бог ще се справи отлично и без тях. Даването не помага на Бога, то помага на нас!

Ограбването на Божиите люде

По време на Депресията нямаше пари. Пощенската марка струваше два цента, а хлябът – пет. След като се оженихме, заведох съпругата си на вечеря. Поръчахме си пълно меню с пиле по двадесет и пет цента порцията.

Когато преди да се оженим отидох в града да посетя годеницата си, я помолих да ми купи фунийка сладолед. Тогава няха никакви пари. Когато проповядвах на различни места, не се чувствах свободен да вземам дискос от хората. Един ден Бог ми каза, че ограбвам людето Му. Аз не недоумявах как мога да ги ограбвам, след като дори не вземам парите от дискосите им. Тогава Бог ми даде един стих – Малахия 3:10:

“Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него.”

Бог ми каза, че ограбвам людето Му от това да им разкрие небесните отвори и да излее благословенията Си върху тях. Много хора се притесняват, когато минават кофичките за дискоса, защото смятат, че проповедникът иска парите им. Но истината е, че вашето дарение отваря вратите за вашето благословение.

“Холивудска“ любов

Много хора, говорейки за любовта, имат предвид “холивудската любов”. Те твърдят, че са “попаднали в плен на любовта”, макар че тя не е капан, в който бихме могли да попаднем. Библията ни казва, че Исус се научи на покорство чрез това, което изстрада. Колко от нас обичат страданието? Отговорът естествено е: “Никой”! Ето защо не сме обичани! Единствената причина, поради която не сме обичани и изпитваме само повърхностна, “холивудска” любов е, че не обичаме страданието.

Белегът на любовта откриваме в 1 Коринтяни 13:4, където пише, че любовта дълго търпи и е милостива. Истинската любов няма къс фитил. Някои се влюбват, защото другият им харесва или защото смятат, че ще бъдат обичани. Любовта, обаче, няма нищо общо с външния вид, поведението или признателността на човека, когото обичаме.

Бог ни възлюби още докато бяхме грешници, докато бяхме Негови противници. Той не каза, че ни обича едва, когато станяхме добри. “Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си” (Йоан 15:13).

Аз не казвам на хората, че ги обичам, освен ако не съм готов да дам живота си за тях. Можем да казваме “Обичам те!” като сантиментална проява, но истинската (агапе) любов изисква нашата готовност да умрем да ближния си.

Четири халки на брака

По време на брачната церемония винаги казвам на младоженците, че в брака има четири халки:

1. Венчалната халка
2. Сватбената халка

3. Дълготърпението

4. Толерантността.

Отнасяйте се към децата си, както се отнасяте към домашните си любимци

Забелязали ли сте как хората се отнасят към домашните си любимци? Никога не казват: “Ах, ти, отвратително псе! Дядо ти беше боклук! Въобще не трябваше да се раждаш! Ти си една грешка! По-добре да беше умрял!” Това не се случва никога. Вместо това те се отнасят към животните с огромна нежност: “О, ти си едно прекрасно куче! Мама толкова те обича! Ти си най-доброто куче на света!”

А сега помислете как някои родители се отнасят към децата си. Те ги повалят с думи. Изражението им удря децата и им казва: “Ти не си добър! Никога няма да станеш добър! От теб нищо няма да излезе!”

В щата Ню Йорк има гробища за животни. Един ден разстроена семейна двойка посетила мой приятел, който продава надгробни паметници. По поведението им приятелят ми решил, че е починала единствената им дъщеря. Но се оказало, че в действителност е умряла котката им, на която искали да направят подобаващо погребение. Тези хора показвали повече загриженост, отколкото някои родители проявяват към собствените си деца.

Затова обичам да казвам, че хората трябва да се отнасят към децата си така, както се отнасят към домашните си любимци. Така много деца ще се чувстват значително по-добре.

Другото име на Бога

В Библията Бог има много имена, сред които: Аз Съм, Спасител, Йехова. Аз, обаче, знам още едно име на Бога, което не се споменава в Библията. Ако се вслушате в разговорите на някои вярващи, както съм правил не веднъж, вие също ще откриете това Божие име. То е “Никой”. Много християни обичат да казват: “Никой не ме обича!” или “Никой не ме разбира!”, или “Никой не се интересува от мен!”. Библията ни казва, че Бог ни обича, разбира и се грижи за нас. Ето защо мога да заключа, че другото Му име би следвало да е “Никой”.

Не приемайте нищо лично

В Йоан 15:18 Исус казва: “Ако светът ви мрази, знайте, че Мене преди вас е намразил”. Когато самаряните ги отхвърлиха, Исус напомни на учениците Си, че са отхвърлени не поради самите тях, а поради Него.

Скоро след като сме повярвали можем да започнем да си мислим, че нещо с нас не е наред. Но мога да ви уверя, че проблемът не е в нас. Независимо дали се харесваме на хората или не, проблемът не е в нас. Така че не приемайте нещата лично! Ако си вършите работата добре, а шефът ви мрази, не го приемайте лично!

Една жена от църквата ни имаше много проблеми в службата си, докато не напусна и не откри, че всъщност шефът и се отнася към всички така, както се е отнасял към нея. Причината за отношението на шефа и не е била в нея, а в него. Затова не приемайте нещата лично!

След една неделна служба аз и съпругата ми обядвахме с едно семейство от църквата ни. Нашата сервитьорка не изглеждаше никак дружелюбна и сякаш избягваше

масата ни. Приятелят ми се опита любезно да я подкани да ни обслужи, но и това не разреши проблема. Тогава му казах, че тя навярно се държи така, защото съпругът и я е изоставил, а у дома я чакат две болни деца.

Напълно непознатата за мен сервитьорка стоеше зад нас. Когато чу коментара ми, тя за малко не изпусна таблата си. След това ме попита от къде знам всичко това, тъй като се оказва, че съвсем точно съм описал положението и. Истината е, че не го направих аз.

Нейното безразличие към нашата маса нямаше нищо общо с нас. Не винаги нещата са такива, каквито изглеждат на пръв поглед. Затова не приемайте нищо лично!

Веднъж едно семейство от църквата ни замина далеч на почивка. Когато се върнаха, ми споделиха, че са посетили най-недружелюбната църква, в която някога са стъпвали. На въпроса ми защо смятат така, те отвърнаха, че никой не отишъл при тях да ги поздравя. Тогава ги попитах дали те са поздравили някого.

Ако се окажете на непознато място и хората наоколо не ви се усмихват, нито ви поздравяват, може би просто и те са там за пръв път, също като вас. Затова не го приемайте лично!

Защо Бог позволява на Сатана да ни изпитва

Исус каза на Петър: “Преди да пее петелът дважд, ти три пъти ще се отречеш от Мене” (Марк 14:30). Тогава Петър отвърна: “Господи, готов съм да отида с Тебе и в тъмницата и на смърт” (Лука 22:33). С други думи Петър Му казваше: “Ти не ме познаваш. Всеки друг на света може да се отрече от Тебе, но не и аз. Ще отида в затвора заради Тебе. Всичко ще направя за Тебе”. Затова Исус позволи на Сатана да изпита думите на Петър, да го пресее (Лука 22:31). Но не като пясък, а като брашно. Защо пресяваме житото? За да се махне плевата. Разбира се, че в никой от нас няма плевата. Нямаме нужда от пресяване, нали? Напротив! Бог знаеше от какво се нуждае Петър, както знае от какво се нуждае и всеки един от нас.

Нека си припомним историята за Йов.

“Господ рече на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото? А Сатана в отговор на Господа рече: Дали без причина се бои Йов от Бога? Не си ли обградил от всякъде него и дома му и всичко що има? Благословил си делата на ръцете му, и имота му се е умножил на земята. Но сега простри ръка и допри се до всичко що има, и той ще Те похули в лице. И ГОСПОД рече на Сатана: Ето в твоята ръка е всичко, що има той; само на него да не туриш ръка. Тогава Сатана излезе от присъствието на ГОСПОДА” (Йов 1:8-12).

Забележете, че Бог бе този, който започна разговора. Бог бе този, който даде разрешение на Сатана да изпита Йов. Всичко започна от Бога.

Как мислите, защо Бог би позволил да се случват такива ужасни неща? Отговорът ще намерите в Откровение 3:19: “Ония, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам”.

Не презирайте Божието наказание, защото никога няма да разберете кога Бог иска да премахне плевата от живота ви и да ви пречисти като чисто злато.

Приятелите на Йов привидно го критикуваха. Казваха му, че е лицемер, че не е съвършен, че не е праведен, че не се бои от Бога и не се отдалечава от злото. Едва ли някой би се нуждал от врагове при подобни приятели.

Но кой всъщност каза за Йов, че е свършен? Бог! Кой каза, че Йов е праведен? Бог! Кой каза, че Йов се бои от Бога и се отдалечава от злото? Бог! Колко от вас смятат, че Бог не знае много какво говори? Ако Бог имаше същата дарба да разпознава, която имаха приятелите на Йов, щеше да разбере, че Йов е лицемер. Следователно, кого всъщност нападаха приятелите на Йов? Бога!

Когато прочетете книгата Йов от началото до края (аз лично често чета книгите отзад напред), ще откриете какво каза Бог на тези, които успокояваха Йов. “Не сте говорили за Мене това, което е право, както слугата Ми Йов” (Йов 42:7).

Бог каза, че думите на Йов са истина, а именно: “Аз зная, че е жив Изкупителят ми” (Йов 19:25). Той нарече Бога “Всемогъщия”. Бог отмахна плена от него, когато той се помоли за приятелите си.

Моята “глупософия”

Защо Бог позволи да изпитат Йов? В 3 глава от книгата на Йов ще прочетете следните му думи: “Защото онова, от което се боях, случи ми се, и онова, от което треперех, дойде върху мене” (Йов 3:25).

Бог е разрешил появата на комунизма, нацизма, на цялата порочност и сексуални извращения, които продължават да се разпространяват и днес. Всичко това е станало с Негово позволение. В 1 глава на Посланието към римляните четем, че тези, които се отричат от Бога са отдадени на нечистота, низки страсти и порочен ум. Бог се отказва от тези хора и те сами се самоунищожават.

Да, Бог допуска такива неща. Йов имаше конкретни страхове. Бог позволи той да бъде изпитан, да се сблъска с нещата, от които се бои, за да бъде освободен от Него. Бог иска да направи същото и с нас.

Съгласно моята “глупософия”, когато се случи нещо лошо, то може да има няколко причини. Може да е резултат от нашата жестокост един към друг. Базирам се на това, че савците взеха воловете и ослиците на Йов. Случилото се е пример за човешката жестокост. Това беше лошо.

След това дойде огънят и унищожиха всички овце. То ест втората причина може да е някаква природна стихия: пожар, наводнение, вулкан, торнадо, ураган и така нататък. Това беше още по-лошо.

На трето място се появи халдейците, които отведоха камилите. Според мен това беше дяволът, защото е писано: “противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне” (1 Петрово 5:8). Но, когато Йов чу, че седемте му сина и трите му дъщери са убити, реши: “Това трябва да е Бог”.

Следователно, ако положението е лошо, може да е следствие от човешката жестокост; ако е по-лошо, може да е породено от природен катаклизъм; ако е ужасно, може да е предизвикано от дявола, който обикаля като рикаещ лъв. Но, когато нещата са вече прекалени, това трябва да е Бог!

Каква беше реакцията на Йов относно всичко, което се случи? Той падна на земята и се поклони с думите: “Господ даде, Господ отне; да бъде благословено Господното име” (Йов 1:21).

Такава ли ще бъде и вашата реакция?

Относно кръщението

Водното кръщение не ни спасява. В Библията се казва: “Покайте се и всеки от вас нека се кръсти” (Деяния 2:38). Може би като бебе сте бил кръстен в православна църква, също като мен. Но, когато бях бебе аз не знаех в какво да вярвам, а кръщението във вода е за вярващите. “Който повярва и се кръсти ще бъде спасен” (Марк 16:16). Следователно, значението на водното кръщение се свързва с нашата вяра в Исус Христос, когато сме Го изповядали с устата си и сме Го приели в сърцето си. “Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш” (Римляни 10:9).

Затова най-напред се покайте, а след това, покорявайки се на Отца, се кръстете във вода.

Два вида умиване

В “Youth for Christ” обичаме да пеем: “Благодаря Ти, Господи, че спаси душата ми”. Ако някога откриете църква, в която всички души са спасени, непременно се присъединете към нея. Това трябва да бъде изключително място.

Помнете, обаче, следното: не душата ни е спасена, а духът ни е възобновен. “Така самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада” (Рим. 8:16). А Божието слово се проповядва за спасението на душата ни (на нашето его или индивидуалност).

Всички се нуждаем от два вида умиване: с Христовата кръв, която отмива греховете ни и с водата на Божието слово, която обновява ума ни и води цялото ни същество (его или индивидуалност) в хармония с Бога.

Плодът на Духа

Ние притежаваме дарбите на Духа. В 1 Коринтяни 12 глава са изброени девет дарби, а в Галатяни 5 глава са изброени девет плода. Познаваме ли всички плода на Духа? Плодът на Духа е любов, радост и мир. Без любов нямаме радост. А не бихме могли и да имаме мир, ако ни липсват любов и радост.

След това идва плодът дълготърпение. “Един момент”, ще кажете вие, “нима не говорим за любовта?” Да, така е. Както виждате любовта е много повече от моментно удоволствие или кратко щастие. Тя е дълготърпение. Истинската любов винаги страда. Ако не страдате, значи не обичате. Тези, които обичаме винаги ни нараняват. Те могат да се разболеят и да умрат и това разбива сърцето ни, защото сме ги обичали. Но любовта дълготърпи.

Следва плодът благодост, милост, (милосърдие), вяроност, кротост и себеобуздание. Не бива да бъркаме кротостта със слабостта, защото кротостта е контролирана сила.

Себеобузданието е един от плодовете на Духа, които не харесвам. Понякога Духът ме осъжда и ми казва: “Когато сядаш на масата, не яж прекалено много!” Това не ми харесва. Той може да изисква себеобуздание и когато шофираме, например: “Не карай твърде бързо!” Това също не ми харесва. Но, ако Христовият характер и Божието естество не се изявяват в нашето шофиране, тогава плодът на Духа не е реален в нас.

Не е достатъчно да сме святи само в църквата. Бог изисква святост и на масата и на магистралата.

И така, себеобузданието означава да се отречем от себе си. То казва “не” на нашите желания и “да” на това, което Бог има за нас. В нашата църква често пеем: “Не каквото аз искам да бъда, не където аз искам да отида, защото кой съм аз, че да избирам пътя си? Господ ще избере за мен... Това е много по-добро, отколкото аз знам, затова нека Той ми каже да остана или да вървя”. Тази песен се излива вътре в нас. Усилието и напрежението от вземането на решение изчезват, защото Бог взема всички решения!

Плодът трябва да бъде изявен в практическия ни живот. Святостта трябва да се прилага на практика, в противен случай не е святост. Плодът на Духа или се изявява във всеки ден от нашия живот, или в нито един. Святостта може да е всичко или нищо!

Волята на Бога

Винаги питайте Бога: “Отче, какво искаш Ти? Каква е Твоята цел?” Исус каза на учениците: “Ето, дойдох,... да изпълня Твоята воля, о Боже” (Евреи 10:7). И след това: “Моята храна е да върша волята на Отца, Който Ме е пратил, и да върша Неговата работа” (Йоан 4:34).

Молили ли сте се някога по следния начин: “Отче наш, Който Си на небесата, да се свети Твоето име, да дойде нашето царство, да бъде нашата воля”? С подобна молитва казвате: “Ако Твоето царство ме устройва, чудесно! А ако не, забрави! То ест нямам нищо против да върша Твоята воля, но само докато тя е в унисон с моята”.

Да, но не за нашата, а за “Неговата воля” трябва да се молим. Ще кажете, че ставаме прекалено зависими от Бога. В крайна сметка сме зрели хора, спасени от години, можем да цитираме няколко стиха от Писанията, да посещаваме нощни молитвени събрания и да сме прескочили някое ядене миналата седмица, постейки цял час. Да, но нито това, което сме направили, нито това, което искаме е от значение, защото само това, което Бог е направил и това, което е Неговата воля е от значение. Ето защо молитвата ни трябва да бъде: “Да бъде не моята воля, но Твоята”!

Научи се да казваш “да”

Аз обичам бебетата. Не познавам бебе, което не би дошло при мен, освен ако не е болно. Обичам и по-големите деца. Нима не са великолепни!

Как мислите, дали първата дума, която научава едно дете е “да”? Ние сме родени с нещо присъщо за нас, което казва “не” на всичко. “Не” на Бога, “не” на Неговата цел, “не” на Неговата воля. Ето това направиха Адам и Ева. Те бяха непокорни и казаха “не” на Бога.

Благодаря на Бога, че “чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни” (Римляни 5:19). Може би ще попитате: “Ако Христос отиде на кръста, покорявайки се на Отец, защо тогава проля кървави сълзи в Гетсиманската градина?” Защото Неговата смърт бе не само физическа. Този, Който не познаваше грях, трябваше да стане грях. Благословеният стана проклет заради нас, за да бъдем ние изкупени от проклетията на закона. Този, Който бе без грях, стана грях и това за Него беше агония.

Затова Исус се моли: “Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш” (Матей 26:39).

Забележете, Исус не се моли: “Отче, накарай Ме да пожелаю това”. Той каза: “Не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш”. Ето това Бог иска във всеки един от нас.

Позволете да ви кажа, че никой от нас не може да живее Христовия живот. В света нямаме никакъв шанс. Всичко в нас иска да тръгне в погрешна посока. Затова как бихме могли да вършим Неговата воля? Отговорът е във Филипяни 2:13: “Защото Бог е, Който според благоволения си, действа във вас и да желаете това и да го изработвате”.

Затова, ако искате да направите нещо за Бога, то Той е Този, Който е работил във вас, за да го желаете. И ако искате да направите нещо, което Го радва, моля ви не се опитвайте с това да трупате точки, защото Бог е, Който работи във вас.

Под власт

В Лука 7 глава е записана историята за един стотник, чийто слуга му бил мил. Това е много важно. Да имате приятели, които са ви мили е едно, но да имате слуги, които са ви мили, вече е съвсем друго. Помислете върху това. Този стотник е бил завоевател, но независимо от това той е приемал слугата си като личност. И така, този стотник изпратил някои от юдейските старейшини при Исус да Му кажат, че стотникът им е построил синагога и че в този момент се нуждае от помощта Му. Затова старейшините помолили Исус да отиде с тях.

Но докато Исус вървял към дома му, стотникът изпратил свои приятели да Му кажат: “Господи, не си прави труд; защото не съм достоен да влезеш под стряхата ми; затова нито счетох себе си достоен да дойда при Тебе; кажи само дума, и слугата ми ще оздравее. Защото и аз съм човек поставен под власт, и имам подчинени на мен войници; и казвам на един: Иди; и той отива; и на друг: Дойди; и той дохожда; и на слугата си: Направи това; и го прави” (Лука 7:6-8).

С други думи, причината войниците да му се подчиняват не е бил големият му меч, голямата му сила или големият му ръст. Стотникът беше човек под власт и затова разполагаше с властта на армията и на целия Рим.

Това е тайната на властта. Ние не действаме от позицията на властта, а от позиция под власт. На всеки му се иска да бъде шеф. Вътре в нас има нещо, което ни кара да се стремим към отговорни позиции. Но докато не се подчиним на Бога и на всички онези, които Той е поставил над нас, никога няма да познаем истинската власт.

Като се покоряваме на Бога и на човеците

Когато за пръв път дойдох в Торонто, разбрах за една жена с малка ферма на изток от града, в която приютяваше деца-сираци. В началото не знаех, че е направила обрек пред Бога никога да не отпрати дете. Помня, че когато отидохме там за пръв път, едва успяхме да си проправим път през вратата. Имаше толкова много детски креватчета.

Хората от града бяха така впечатлени от това, което правеше жената, че построиха няколко сгради, за да има повече място за децата. А един мъж от църквата

ни често и караше камионче с провизии. Жената се появи по един от големите нийоркски телевизионни канали, за нея писаха и вестниците. За всички тя беше герой и вършеше невероятна работа.

Един от членовете на “Faith Temple”, чиято дъщеря работеше за социалните служби, ми каза, че смятали да наложат заповед на фермата, защото не били спазвани противопожарните и здравните закони.

Веднъж жената дойде при мен и ми сподели, че Бог и говорил, че аз трябва да съм нейния духовен съветник. Не смятах, че съм човек, който може да дава съвети, но след като Бог и бе казал, щеше да ми е приятно да го правя. Реших да не и казвам нищо, докато Бог не ми говори.

В един момент се оказа, че жената дължи 1.000 долара за мляко. По онова време тези пари бяха цяло състояние. Тогава имаше един проповедник с голямо радио служение, който бе запознат с положението и. Той предложил на жената да го остави да представя приюта и в своето радио предаване, като в замяна ежесечно и дава по 1.000 долара за мляко. Знаете ли какво означаваше това? Направо чудо!

И така, жената дойде в Торонто, за да разбере мнението ми относно направеното и предложение. Точно в този момент аз отсъствах от града, но касиерът ни разговарял с нея, като най-напред я попитал дали проповедникът ще и дава всеки месец отчет за парите, които са постъпили за сиропиталището. Той се усъмнил, че проповедникът смята да използва приюта като машина за пари. Затова предупредил жената да не приема, но тя не го послуша.

Когато след известно време минавахме покрай фермата, предложих на съпругата ми да посетим жената. Бях наясно, че е приютила твърде много деца и нарушава здравните и противопожарните изисквания. Предупредих я, че може да я затворят, ако не промени нещата и не спре да приема деца, но тя отвърна, че е направила обреч пред Бога да не отпрати ни едно дете и няма да го наруши.

След две седмици затвориха приюта, а жената напусна града. Това, което се чудех е какво стана с всички онези деца, които според нея бяха в ужасно положение и които не можеше да отпрати. Вижте, те не бяха нейна отговорност, те бяха Божи!

Целият този свят е Божие дело. Понякога хората се опитват да си присвоят Божиите дела, за да станат по-значими. Но всичко, което трябва да правим е онова, което Той ни казва да правим. Тази жена можеше да не се подчини в името на Господа на човешката власт (1 Петрово 2:13). Тя , обаче, не само не се покори на човешките закони, но не се покори и на Божиите пътища и заради това загуби служението си.

Липсващото копче

Обичах да карам Packard. Това беше “колата” много преди Cadillac. Всяка година имах нов Packard. Един ден, докато чаках на светофара, три момчета, излезли да покарат, ме удариха. Телефонирах на застрахователния си агент и той обеща да се погрижи за всичко.

Когато ми върнаха колата поправена, аз я проверих основно. Всичко беше идеално с малко изключение – едно от копчетата на часовника липсваше. Ако се нуждаете от гума, може да си купите от стотици места, но, ако ви трябва малко копче за часовник, ще ви изпратят чак до завода. Това е невероятно!

Ето защо, когато забелязах липсата му, се помолих: “Господи, моля Те помогни ми да го намеря!” След това останах с впечатлението, че трябва да погледна под малката постелка до шофьорската врата. Когато повдигнах постелката, видях копчето

на часовника. Бихте ли ми казали как това копче се е оказало толкова далеч от часовника при това под постелката? В Библията се казва: “Преди да Ме призоват те, Аз ще отговарям, и докато още говорят, Аз ще слушам” (Исая 65:24). Бог знаеше, че ще Го питам за това копче, затова бе решил да го скрие там, където бих могъл да го открия.

Съвсем естествено е да се ядосам от факта, че младежът удари моя Packard. Колата ми беше поправена, но аз не можех да си наглася часовника. Това би довело някои хора до сърдечен удар. Но вместо да се ядосвам, аз казах: “Господи, помогни ми да го открия!”

Много от нас сами причиняват смъртта си заради нещо толкова дребно като едно копче. Това е вид самоубийство, знаете ли? Тревожете се до смърт. Напрягайте се до смърт. Убивайте се сами и след това обвинявайте дявола. Нямата нужда от дявола. И сами се справяте чудесно.

Изяжте пилето и изплюйте костите

За да наблегна на нещо, обичам да казвам, че във “Faith Temple” има хора, които са се опитали да ни убият със съпругата ми. От къде знам? Поканиха ни на вечеря и ни поднесоха пиле, за да се задавим с костите. Но тъй като сме умни, ние издохме месото и изплюхме костите.

Библията казва: “Пророчества не презирайте. Всичко изпитвайте; дръжте доброто” (1 Сол. 5:20-21). Знаете ли какво е пророчество? Говорене на Божието слово на какъвто и език Духът да говори чрез нас. Понякога, когато някой пророкува, се намесва човешкият ум и се получава някаква смесица. В такъв случай трябва да осъзнаем, че това пророчество не е от Бога. Не бива да се давим с него. Трябва да задържим само месото от пророческото слово и да изплюем костите.

Кратък и весел

В Библейския колеж ни учиха, че посещението при болен трябва да бъде кратко, а посетителят – весел. Кратък и весел. Ако отидете в болница и останете четиридесет и пет минути и повече, пациентът може да получи криза.

Веднъж ми се наложи да шофирам цял час, за да посетя за петнадесет минути една жена в болницата. Защо? Защото бях там, за да повдигна духа и, а не, за да я изморявам. Освен това, когато сте на посещение, внимавайте какво говорите. Не споменавайте пред пациента, че сте имали познат в същото състояние, който е починал седмица по-късно. Не се спирайте на негативното, а на позитивното. Бъдете кратък и весел в посещенията си.

Очаквайки Божиата воля

Искате нова кола? Може би наистина се нуждаете от нея? Имате достатъчно пари в банката и решавате да си купите. Давайте! Но помнете следното, вие не сте свои си. Вие не управлявате собствените си пари. Това, което искате е не колата, а волята на

Бога; не къщата, а волята на Бога; не брака (независимо, че тя е толкова красива), а волята на Бога; не работата, а волята на Бога! Как трябва да се молим? “Да бъде Твоята (не моята) воля”!

Лесно ни е да се молим: “Да бъде Твоята воля”, когато Божията воля съвпада с нашата, когато Неговата воля ни устройва. Ако ли не, забравете! Искаме да си правим своето. Но моля ви помнете, че “има път, който се вижда прав на човека, но крайт му е пътища към смърт” (Притчи 14:12).

Пътищата към смъртта са много по-привлекателни и много по-ярки. Когато ходя на ресторант, съм забелязал, че по-големите полилеи са там, където се предлага алкохол. Защо не поставят големи полилеи на местата, където предлагат хамбургери? Виждали ли сте двата най-осветени града на запад, в които всичко изглежда така привлекателно? Имам предвид Лас Вегас и Рино. Ето къде можете да хванете всичко, което лети нощем. Грехът привлича грешниците, то ест тези, които се бунтуват срещу Бога и не търсят Неговата воля. Светлината на Божията воля привлича само Неговите чада, които искат да Му дадат живота си и да се покорят на Неговия контрол.

Саденето в Писанията

Ако убиете някого, проблемът е какво да правите с трупа. Най-добрият начин да се отървете от тялото е да го погребете. В Библията се казва: “Чрез кръщението ние се погребвахме с Него да участваме в смърт” (Римляни 6:4). Погребването в Писанията е садене (съединяване). “Защото, ако сме се съединили (посяли) с Него чрез смърт подобно на Неговата, ще се съединим (посеем) и чрез възкресение подобно на Неговото” (Римляни 6:5).

Всеки от нас се пита: “Защо да не убия дявола?” Ще ви обясня. Ако убием дявола, трябва да го погребем (или посеем). А щом посеем нещо, то ще съберем жетва. И така, ако убием дявола и го погребем, какво ще получим? Жетва от дяволи!

Бог не иска повече дяволи. Той иска повече синове и затова позволи на Сина Си да стане семето, което падна на земята и умря, за да може Той да бъде първият плод от жътвата от синове. Затова Синът бе погребан и възкресен, а погребани и възкресени заедно с Него и ние станавме синове на Бога. “Защото, както в Адам всички умират, така и в Христа всички ще оживеят. Но всеки на своя ред; Христос първият плод, после при пришествието на Христа, тия, които са Негови” (1 Коринтяни 15:22-23).

Велики дела

Изгонването на демони е добро дело. Храненето на бедните е добро дело. Пророкуването е добро дело. Исус, обаче, каза: “Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата” (Матей 7:21).

На всеки е известно, че пророкуването е по Божията воля. Когато Духът слезе, всички ще пророкуват. Мойсей каза: “Дано всичките Господни люде бъдат пророци” (Числа 11:29). На всички ни е известно, че Божията воля за нас е да изгонваме демони. Но Исус каза: “В онзи ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи! не в Твоето ли име бесове изгонвахме, и не в Твоето ли име направихме много велики дела?” (Матей 7:22-

23). Можете ли да си представите, че може да пророкувате и това ще бъде велико дело? Че можете да изгонвате бесове и това ще е велико дело? И че можете да вършите прекрасни и велики дела в Неговото име?

Един от любимите ми стихове е Деяния 10:38: “Как Бог Го (Исус от Назарет) помаза със Святия Дух и със сила”. Това да си помазан със Святия Дух не доказва нищо. То не ни дава право да правим каквото и да било. Ние получаваме сила, не когато идва Святия Дух, а след като дойде. И така, Бог помаза Исус от Назарет със Святия Дух и със сила, като стихът продължава: “Който обикаляше да прави благодеяния и да изцерява всички угнетени от дявола; защото Бог беше с Него”.

Ключовите думи тук са: “защото Бог беше с Него”. Вижте в Матей 7:22, че учениците трябваше да обяснят на Исус цялата ситуация. Защо? Защото Той не беше свидетел на това, което учениците извършиха. Затова Исус им каза да се махнат от Него. Те използваха името Му, използваха силата Му, но не вършеха това в единство с Него. Те не вършеха Божията воля, но въпреки това правеха велики дела.

Единство

Винаги съм смятал, че добра дефиниция за думата “приятелство” е “двама души в една лодка”. Бог ни е призвал да бъдем приятели помежду си. Макар че много от нас предпочитат да знаят, че сте там някъде и си вършите вашата работа, а пък аз съм тук и си върша своята. Не, ние всички сме едно. Църквата е едно тяло и това тяло сме ние. Ние сме кръстени със Святия Дух в тялото на Христа. Святия Дух ни намира място или по скоро ни потапя в Тялото. И след като станем част от тялото Христово, всичко друго бледнее по значение – нашата националност, раса и културна среда -, защото всички сме части на Неговото Тяло (виж Галатяни 3:27-28).

Възторг

Бихте ли искали да сте най-възторженият човек? Ако отговорът е “да” ви очакват лоши новини. Трябва да сте мъртъв!

“Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа” (1 Солунци 4:16-17).

Затова не съжбявайте тези, които са умрели, защото мъртвите в Христа ще възкръснат първи.

И къде ще бъде Святия Дух след възторга? Ще бъде там, където е бил и преди възторга - Той живее в Божиите люде! Искате ли да знаете кога ще дойде възторгът, когато бъде дадено свидетелството. Дадем ли веднъж свидетелството, Святия Дух ни отвежда при Господа. Святия Дух се движи заедно с Църквата, когато църквата се движи със съзнанието, че Той е вездесъщ. Той е навсякъде в света.

По-точно Святия Дух е Този, Който дойде в деня на Петдесетница и седна на вярващите. Къде дойде? В живота на вярващите. А къде обитава? В Своя храм. Вярващите са Негови храмове.

Несретник като мен

Песента “Чудна милост” е написана от един несретник, робовладелец. Когато бил спасен, той написал следната песен:

О, милост чудна – сладък звън!
Спаси несретник мен!
Изгубен бях в суетен сън.
Бях сляп, сега блажен!

Ако някой ви каже: “Винаги съм знаел, че си несретник”, не посягайте да го ударите. Това, което ще ви спаси е съзнанието за това, което вече сте. Ако сте несретник и някой ви го каже, трябва да му стиснете ръката с думите: “Благодаря на Бога, че и двамата го знаем”. Но, ако се мислите за нещо при условие, че сте нищо, направо си търсите белята.

След вечерна хвалебна служба една жена се обърнала към пастора: “Вие ли сте нещото, което проповядва тази вечер?” Той се прибрал в къщи и казал на Бога: “О, Боже, тя ме нарече нещо!” А Бог отвърнал: “Ако човек се мисли за “нещо” при условия, че е “нищо”, заблуждава себе си”.

Следователно, много е важно да осъзнаем, че всички ние сме нещастници /wretch/, нули, нищо. Хората, обаче, не искат да са нула, те искат да са нещо.

Често казваме, че всичко, от което се нуждаем в банката е единица с много нули отзад. Колкото повече нули има, толкова по-добре! Всеки казва: “Не искам да съм нула!” А знаете ли защо? Защото не искате Бог да е единицата. Ще попитате: “Но защо Той трябва да е единицата?” И аз бих искал да съм “1” или “6”, или дори “9”. Но, когато Господ е номер едно, това, от което се нуждае са куп нули, които да Го следват. Колкото повече нули има, толкова по-важен е Той.

Направи ни свободни

В Йоан 8:32 се казва: “И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни”. Не се казва “ще ви освободи”, а “ще ви направи свободни”.

В Стария Завет се говори за дивия планински осел, който прави каквото си иска. Единственият начин да решите проблема на дивия осел (ако не е откупен) е да му прекършите врата (Изход 13:13). Чудя се защо Бог трябва да прекършва вратовете на толкова много хора? Защото са като дивите осли. Защото искат да бъдат свободни и да правят каквото решат. Нека вземем например един човек, който е извършил престъпление и е бил осъден да прекара известен период в затвора. След като излежи присъдата си човекът е свободен, но, ако не е направен свободен отвътре, той отново ще се върне към предишния си начин на живот. За да остане свободен, той трябва да е направен свободен отвътре.

На Еремия се каза да отиде в дома на грънчаря, в чийто ръце видя развален съд и наблюдаваше как грънчарят го направи отново. “Ние сме глината, а Ти грънчарят ни; и всички сме дело на Твоята ръка” (Исая 64:8). Но, за да ни направи отново, Бог трябва да ни разчупи.

Когато Давид се молеше, той каза: “Сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш” (Псалм 51:17). “Съкрушено” означава “разчупено на големи парчета”. Нямам нищо против да съм разчупен, защото, когато съм разчупен, ще лежа на големи парчета и всеки, който погледне и ще каже: “Та това е пасторът! Той е разчупен!” А “съкрушен” означава “стрит на прах”. Когато сте стрити на прах просто си лежите там някъде и всички минават през вас. Никой не ви познава. Когато сте стрит на прах, всичко, което сте е крпка.

Обърнете внимание на думата “искрен” (sincere). Тя идва от латинската фраза “Sin cerus”, която означава “без восък”. По време на Римската империя, когато някое гърне се спукало, запълвали пукнатината с восък и го продавали. Гърнето изглеждало чудесно, докато не го оставели на слънце. Тогава то се нагривало, восъкът се разтапял, а съдържанието изтичало.

И така, никой не забелязвал, че гърнето е лепено, докато не дойдел натискът. Това, което Бог иска да направи, е не да ни закърпи, а да ни стрие на прах и да ни направи отново. Вместо да ни освободи, Той иска да ни направи свободни. Това обаче не е еднократен акт, а процес.

За поста

Когато постите, не изглеждате ли малко болнави? Така другите ще разберат, че постите и ще бъдат впечатлени.

Когато започнах работа във “Faith Temple”, постех често. Постех в продължение на седмица или десет дни. С напредване на годините ми забелязах, че когато постя, страните ми хлътват и изглеждам слаб. Реших, че хората ще започнат да ме убеждават, че не бива да постя и затова престанах. Вече не постя толкова дълго. Понякога хората ме питат защо въобще постя. В такъв случай моят отговор винаги е един и същ – защото се покорявам на Бога. Нямаме никаква заслуга с поста. Единствената заслуга за нас е в Неговите рани и чрез Неговата кръв. И така, престанах да постя дълго време. Не го правя, защото съм по-стар и по-слаб и хората ще забелязват, когато постя. Ние не постим, за да изглеждаме религиозни. Нито постим заради хората. Това е нещо между нас и Бога.

“А когато постите, не бивайте унили, като лицемерите; защото те помрачават лицата си, за да ги виждат човеците, че постят; истина ви казвам: те са получили вече своята награда. А ти, когато постиш, помажи главата си и умий лицето си, за да те не виждат човеците, че постиш, но Отец ти, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде (на яве)” (Матей 6:16-18).

Трябваше да присъствам на няколко служби в Оукланд, Калифорния. Семейството, което служеше там ми казаха, че трябва да постим. Единият от тях пости три дни, другият – четири, а аз – седмица. Очаквах това пътуване с нетърпение, защото по онова време Сан Франциско и Оукланд се славеха с най-добрата кухня. Освен това смятах Сан Франциско за най-красивия град в Америка. Кажете от къде тръгна греха? От най-красивата градина на света.

Аз проповядвах в Вау агеа и с нетърпение очаквах да се насладя на световно известната им кухня. Но от момента, в който пристигнах, Божият Дух вложи в сърцето ми да постя. Затова аз постих и първата седмица и втората. Когато пасторът ме попита за какво постя, му отвърнах, че няма нищо конкретно, просто съм покорен. И така постих през всичките три седмици на престоя си в Сан Франциско, без да успея да се насладя на прекрасната кухня.

Пасторът, при когото бях, ми каза, че постел, когато се нуждаел от благословение, изцерение, пари или въобще от посрещане на някаква нужда. Трябва да знаете, че постът не е като отиване в банката. Чрез него не можем по собствени заслуги да трупаме депозит в сметката си. Цялата заслуга за това е на Исус Христос, а не на молитвите, поста или всеотдайността ни. Заслугата Му е в това, което извърши за нас. Така че, когато постите, не го правете с друга цел, освен да се покорявате на Бога.

Грижете се за своето тяло

Важно е да поддържаме телата си в добра форма. Ще попитате защо. Защото притежаваме съкровище в пръсни съдове. Нашите телата не са наша собственост. Мислите, че греша? Нима ние сме ги създали? Нашето тяло е храм на Святия Дух. Затова трябва да се грижим за него, за да бъде в добра форма за Божието царство.

През четиридесетте години на миналия век много проповедници получаваха нервни разстройства, сърдечни удари и така нататък. Попитах един специалист в Едмънтън, Албърта, коя е тайната на доброто здраве. Той отвърна, че сърцето ни може да е в покой единствено, когато сме легнали по гръб. Така стигнах до заключението, че не бива да стоя прав, когато мога да седна и не бива да седя, когато мога да легна.

Първо Коринтяни 6:19-20 гласи: “Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, (и с душите си, които са Божии)”. Не бива да оскверняваме Божиите храмове. А как можем да ги оскверним? Като вземаме наркотици, пушим, пием алкохол или унищожаваме телата си със сексуална неморалност. Обърнете внимание, че сексуално неморалните хора, осквернявайки телата си, се заразяват с болести, предавани по полов път, включително СПИН, които са нелечими.

Какво ще стане с този, който осквернява Божия храм? Откриваме отговора в 1 Коринтяни 3:17: “...него Бог ще развали”. Не дяволът. Не е страшно да попаднем в ръцете на дявола, “страшно е да попадне човек в ръцете на живия Бог” (Евреи 10:31).

Позволете ми да завърша тази глава с една кратка история. Двама проповедници пътували с влак през нощта. Единият легнал на леглото и заспал, а другият стоял седнал цяла нощ. На сутринта този, който седял казал на спътника си: “Цяла нощ стоях буден и спестих парите на Господа”. А вторият отвърнал: “Аз дремнах, за да спася Божието тяло”.

Кое според вас можем да намерим по-лесно: пари или ново тяло? Около нас има много пари, но ние разполагаме само с едно тяло. Трябва да се грижим за него, защото то е храм на Святия Дух. Моля ви, поддържайте го в добра форма за Божието царство.

Обичайте се

Преди да се научите да обичате другите, трябва да се научите да обичате себе си. “Обичайте ближния както себе си” (Марк 12:31). На младите хора във “Faith Temple” казвам, че, когато излизат с някого, трябва внимателно да наблюдават начина, по който се облича, по който се грижи за колата си и така нататък. Ако този човек е неспособен

да се грижи за себе си и за своите вещи, как тогава можем да очакваме да се грижи за някой друг?

Често моля хората, ако не обичат себе си, да стоят далеч от мен, защото и сам си имам достатъчно проблеми.

Изпълнен с Духа

Смятаме, че сме спасени и ще отидем на небето? Мислим, че греховете ни са простени? Защо тогава се нуждаем от изпълване с Духа? Защото прощението на греховете е само началото на нашия християнски живот. Спомнете си думите на Йоан Кръстител: “Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!... Той е, Който кръщава със Святия Дух” (Йоан 1:29, 33). Исус дойде да ни спаси и да ни изпълни със Своя Дух. Обръщаме голямо внимание на прощението на греховете, но то е само началото.

Защо Исус ни изпълва с Духа Си? Бог каза: “Ще се заселя между тях и между тях ще ходя” (2 Коринтяни 6:16). Той ни създаде, за да изяви чрез нас своята любов, живот и радост, Своя характер, естество, милост, прощение и избавление, а това става само чрез Святия Дух.

Какво направихме с Божия Син

Познавам едно младо момче, което ме нарича “дядо”, обръщение, което никой от паството ми не може да използва, когато се обръща към мен. Ще попитате защо. Защото ми е внук, роден е в моето семейство и общува с мен непрекъснато.

По същия начин е устроено и Божието семейство. Всички, които влизат в него и наричат Бога “Отче”, трябва да бъдат родени в него.

Това няма нищо общо с преминаването от едно ниво на друго, нито с членството в църквата, нито дори с това дали сте добър човек или не. Важно е само да сте роден в Божието семейство. Аналогично на това как влизаме във физическия свят чрез физическото си раждане, така трябва да влезем и в духовния свят чрез духовно раждане. Както казва Исус в Йоан 3:7: “Трябва да се родите отгоре”.

Новораждането не е религиозен акт, то е най-естественото нещо. Вижте, роденото от птица е птица; роденото от кон е кон; роденото от плът е плът, а “роденото от Духа е дух” (Йоан 3:6). Птицата се излюпва като птица, за да има нужните способности да прави това, което правят птиците. Тя се излюпва с криле и пера, за да може да лети и да се наслаждава на характерното за себе си – летенето.

По същия начин ние трябва да се родим в духовната област, за да придобием способността да и се наслаждаваме. Никодим беше религиозен човек, но трябваше да се роди от Духа, за да може да вижда, чува, усеща и вкухва това, което идва от Духа. Исус каза: “Ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство” (Йоан 3:5).

Никодим не можеше да разбере нещата от Божието царство, не защото бе грешен, а защото не разполагаше с необходимите способности да ги разбере. Затова трябваше да се новороди. Това се отнася и за нас.

Разбирате ли нещата от духовната сфера? Влезли ли сте в Божието семейство? Можете ли да наричате Бога “Отче”?

Навлизането в тази област не се печели с изповядването на греховете, то става по-скоро чрез осъзнаването, че сме грешни и чрез изповядването на Исус Христос като Господ и Спасител. Както пише в Словото: “Ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш” (Римляни 10:9).

Много често за нас е по-лесно да изповядаме греховете си, отколкото да признаем Неговото господство. Тук не става въпрос за греха, а за Сина. Какво сме направили с Божия Син? “Който вярва в Него не е осъден; който не вярва вече е осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син” (Йоан 3:18).

Ние не сме осъдени поради това, което сме или не сме извършили, а поради факта, че не сме повярвали в името на Божия Син. Затова позволете да ви попитам какво направихте с Божия Син?

Йоан 1:12 гласи: “А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име”. Бихте ли Го приели сега за свой Господ и Спасител, за да станете Божие дете? За това е необходимо само да кажете следната молитва:

Господи, бъди милостив към мен грешника!

Аз те приемам за свой Господ и Спасител.

Моля те, ела в живота ми! Амин!

КОРИЦА (задна)

Д-р Уинстън Нюнс е пътуващ проповедник, пастор, библейски учител и ръководител за няколко поколения, изпълнени с Божия Дух, вярващи. Роден е през 1912г. на о. Тринидад, една от британските колонии на Антилските острови. Приема Христос като свой личен Спасител през 1925г., по време на младежка служба.

Чувствайки Божието призвание за служение, д-р Нюнс завършва “Canadian Pentecostal Bible College” през 1933г. На следващата година е ръкоположен за пастор от “Pentecostal Assemblies of Canada” от п-р А. Г. Уърд (бащата на К. М. Уърд).

През 1934г. д-р Нюнс среща своята бъдеща съпруга, прекрасната млада пианистка Хилда Каласен, по време на един лагер в Саскачеван, Канада. Четиригодишното им годеничество приключва с брак през 1939г. Днес семейство Нюнс имат двама сина, Боб и Джим, трима внука и четири внучки, които са светлината на живота им.

От началото на техния брак, служението на д-р Нюнс и съпругата му се е разпространило не само в САЩ, но и по целия свят чрез пастируване, евангелизационни събрания, лагери и конференции. Д-р Нюнс служи и като генерален секретар на “Elim U. S.”, вицепрезидент на “Elim Canada” и президент на “Metropolitan Toronto Charismatic Fellowship”.

Семейство Нюнс служат като пастори в настоящата си църква “Faith Temple” в Торонто, Канада, през последните четиридесет и една години, като са посяли Божието слово в живота на много млади хора, сред които е и Бени Хин, който посещава “Faith Temple” от своето новорождение.

ВОДЕН ОТ ДУХА ПО ПЪТЯ НА КРЪСТА

В тази класическа книга д-р Уинстън Нюнс ще ви насърчи с:

- Дълбоки прозрения за Святия Дух
- Проникновено откровение за кръста на Исус Христос

- Силно библейско поучение върху различни белези, знамения и чудеса
- Разнообразни въпроси, които ще ви помогнат да израснете духовно
- Поучение за молитвата, Божията воля и слугуването, които ще задълбочат разбирането ви за Божия план за вашия живот.